PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ !

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 8 (151) APRILIE 1965 — Anul XVIII

FOTBAL HĂLMĂGEANU despre MILAN, AMARILDO și ALTAFINI

G.B.F.—Triumviratul din Istanbul

RUGBI FARUL și ȘTIINȚA Petroșeni

CICLISM START IN CURSA PĂCII

BASCHET Aplauze pentru Știința Timișoara

UNDE E MINGEA ?

Cinci jucători privesc în direcții diferite, căutînd să anticipeze faza. De la stînga la dreapta: Koszka, Jenei (Steagul Roșu), Constantin, Szigeti, Adamache. Se pare că mingea se află în direcția privirii lui Adamache, cel mai.. direct interesat. (Steaua—Steagul roșu 1—0)

BINDEA - „reactorul" RIPENSIEI

Foto: I. MIHĂICĂ

A = B ?

Doar o lună de zile ne mai desparte de cel mai mare eveniment pugilistic al anului: Campionatele europene. La 22 mai, cei mai buni boxeri amatori din Europa vor fi prezenţi la Berlin pentru a-şi desemna campionii la cele zece categorii de greutate. Antrenorii reprezentativelor naţionale mai au de rezolvat acum doar complicata ecuaţie a selecţiei. Grea treabă! Mai ales pentru selecţionerii boxerilor romîni. Şi iată de ce.

În prima jumătate a lunii aprilie, pugiliştii noştri au susţinut ultimele partide internaţionale de verificare: cu echipele A şi B ale R.D. Germane, la Berlin şi Bucureşti, şi cu reprezentativa Olandei, la Amsterdam. În mod normal, după aceste confruntări, «naţionala» trebuia să se contureze. Dar lucrurile abia s-au complicat. De ce? Pentru că, nu se ştie cine, a... încurcat echipele noastre A şi B. Astfel, boxeri care în mod normal — ţinînd seama de valoarea şi forma lor, — trebuiau selecţionaţi în «A» (ex.: Constantin Ciucă, Nicolae Gîju, V. Antoniu) au devenit «capetele de afiş» ale echipei B şi au fost «verificaţi» în compania formaţiei secunde a R.D. Germane. Şi invers: sportivi cu posibilităţi mai modeste (ex.: Carol Pop, A. Iliescu) au fost incluşi în reprezentativa A şi au primit replica primei garnituri a R.D. Germane. Şi lucrurile au continuat să se complice. La numai cîteva zile după ce formaţia noastră intitulată «B» boxase la Bucureşti cu «secunda» R.D. Germane, a avut loc partida cu Olanda la Amsterdam. Ţara noastră a fost reprezentată de echipa completă care evoluase la Bucureşti (deci, oficial «B»). Rezultatele se cunosc. Am pierdut cu 4—6 la Berlin şi am cîştigat cu 6—4 şi 7—3 la Bucureşti şi Amsterdam. După acest bilanţ, s-ar putea crede pozitiv, fiecare iubitor al boxului îşi poate pune, pe bună dreptate, următoarele două întrebări:

1. **Boxerilor romîni, destul de bine cotaţi pe plan internaţional, le foloseşte, oare, o verificare în compania modestei reprezentative a Olandei?**

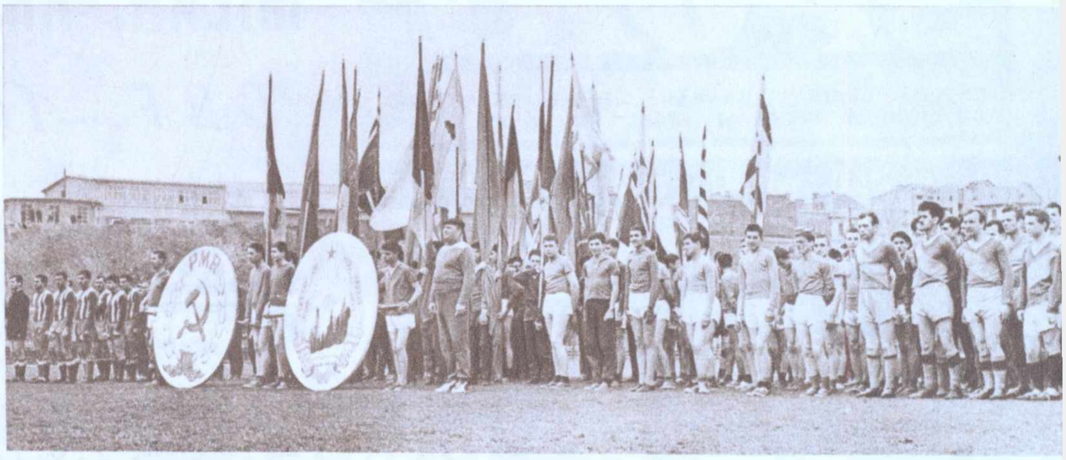
2. **De ce, cum se spune, ne furăm căciula şi dăm drept «A» echipa care de fapt este «B» şi drept «B» care de fapt este «A»? Din dorinţa de a ne.. deruta adversarii? Bine, dar nu acesta era scopul întîlnirilor. Se urmărea o SERIOASĂ verificare a boxerilor care ne vor reprezenta la «europene» Deci, era de dorit să-i punem pe cei mai susceptibili de selecţie să lupte cu adversarii cei mai puternici, nu cu o echipă secundă** (ne referim la partidele cu R.D.G.).

Iată şi răspunsul la întrebări. Atît contractarea meciului de verificare cu modesta echipă a Olandei (evitîndu-se, se pare, întîlnirile cu boxeri mai puternici), cît şi «tactica» reprezentativelor A şi B au menirea să voaleze slaba muncă de pregătire şi selecţie desfăşurată de antrenorii noştri. Deci, în linii generale, greşelile care s-au făcut în preajma J.O. de la Tokio se repetă şi acum.

Peste cîteva zile va începe turneul celor mai buni «4» la fiecare categorie de greutate. Iată un prilej excelent, pentru un selecţioner competent, de a-i alege pe cei mai buni şi mai în formă dintre boxeri. La baza acestei alegeri trebuie să stea un singur criteriu: VALOAREA. Mulţi dintre «senatorii de drept» ai formaţiei (unii dintre ei au fost la J.O. de la Roma — 1960, la «europenele» de la Belgrad — 1961, la cele de la Moscova — 1963, şi la J.O. de la Tokio — 1964, fără a obţine rezultatele aşteptate), vor «impresiona» desigur şi de această dată. Sperăm, însă, că selecţionerul competent va avea aţintită privirea în special asupra «tinerilor care vin» şi de la care ne putem aştepta la rezultate frumoase. Boxerilor tineri trebuie să le oferim posibilitatea de a **încerca** să cucerească o medalie la europene, pentru că tinerilor le sînt caracteristice, pe lîngă entuziasm, încercările şi căutările. De la boxerii noştri «vîrstnici» aşteptam certitudini şi, din păcate, ei nu ni le-au dat şi nu ni le pot da...

PETRE HENŢ

FOTOCRONICA SPORT

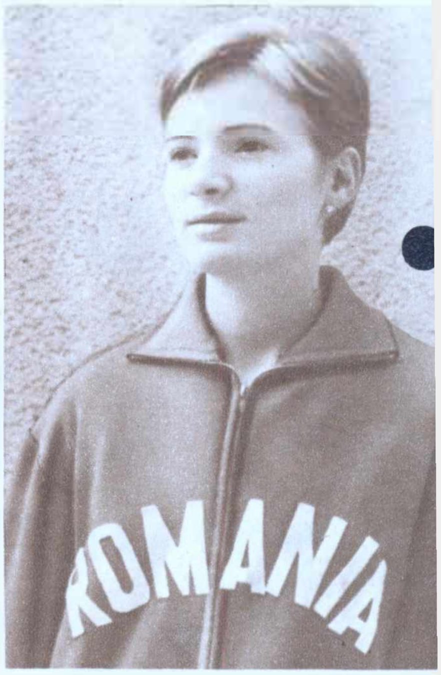

În întreaga ţară a fost inaugurată ediţia 1965 a Spartachiadei de vară a tineretului, tradiţionala competiţie care marchează deschiderea oficială a activităţii sportive de mase în aer liber. Anul acesta Spartachiada de vară a tineretului se va desfăşura după următorul program: 15 aprilie — 15 iunie (etapa pe asociaţii); 16 iunie — 14 iulie (etapa pe grupe de asociaţii); 14 iulie — 4 august (etapa orăşenească-raională); 4—15 august (etapa pe grupe de oraşe-raioane); 23—24 august (etapa regională).

În fotografia de sus: deschiderea festivă a Spartachiadei de vară a tineretului la clubul sportiv Progresul Bucureşti.

Seria victoriilor handbaliştilor de la Dinamo Bucureşti continuă. În ultima partidă susţinută, ei au trecut uşor de formaţia dinamoviştilor din Braşov 18—12 (9—3).

În fotografie — Ivănescu înscrie un nou gol pentru bucureşteni.

Un titlu mondial, însoţit de o frumoasă medalie de aur, a fost adus în ţară de talentata noastră floretistă Ecaterina Iencic (în fotografie). Participînd la campionatele mondiale de scrimă pentru tineret desfăşurate la Rotterdam, floretista romînă, după ce a întrecut în turneele de eliminare directă pe franţuzoaica Jocelyn şi pe maghiara Harsay, în turneul final a dispus în mod categoric de o serie de trăgătoare remarcabile (Kestrin Palm — Suedia, Claudette Herbster — Franţa etc.) adjudecîndu-şi titlul suprem. Bravo Iencic!

După 40 de minute de joc, excelent definibil «de uzură», rapidistele bucureştene şi-au învins vesnicele rivale în lupta pentru titlu, studentele din Capitală: 54—47 (24—21). Plăcut mai mult prin evoluţia scorului şi prin tenacitatea jucătoarelor, meciul le-a dat invingătoarelor o serioasă opţiune asupra titlului pe 1965. Desigur, însă, turneul final va decide... În fotografie, Eva Ferencz (Rapid) pune la încercare sistemul defensiv al Ştiinţei.

FOTOCRONICA SPORT

1—2. Am avut mulțumirea de a consemna victorii românești în clasamentele pe echipe ale Crosului Balcanic. În schimb, cu excepția probei de juniori (I. Cioca), nici un titlu individual nu ne-a revenit. A fost o problemă de tactică, dar... n-am rezolvat-o: Iată două aspecte: din cursa seniorilor, în dreapta, învingătorul, turcul Dalkilic (59) (sus) și din cursa senioarelor (jos).

3. Confruntarea rugbistică **Dinamo—Grivița Roșie** a meritat calificativul de **derbi**. Dominînd mai insistent și mai... concret, dinamoviștii au învins cu 5—3. Ei au avut satisfacția unei încercări transformate, față de învinși care au fructificat doar o lovitură de pedeapsă. Învingătorii au ratat la... milimetru, prin **Moromete,** o altă încercare la centru (în fotografie).

4. La bazinul Floreasca, în cadrul întîlnirii România—Cehoslovacia, **brasistul timișorean** V. Costa **(în fotografie), ne-a dat speranțe pentru viitor prin recordurile sale de seniori și de juniori la ambele probe de bras.**

5. *Înotătorul «olimpic» american* Steve Clark *(în fotografie) a realizat un nou record mondial în proba de 100 yarzi liber: 45,6 sec. El este și corecordman mondial al clasicilor 100 metri în același stil, dar la* New Haven (Connecticut), *unde a realizat recordul, s-au disputat doar probe... anglo-saxone.*

6. Întîlnirea internațională de lupte libere dintre echipele **României** și **R.S.S. Ucrainiene** a luat sfîrșit, scontat, cu victoria oaspeților (4—3). Una dintre cele mai spectaculoase partide a fost furnizată de luptătorii **Alexandru Geantă** (în prim plan, într-o postură dificilă) și **Samil Tuganov,** în cadrul categoriei 63 kg.

CAMPIONAT ȘI... CAMPIONATE

O dată cu fluierul final al întîlnirii Dinamo București — Steaua, campionatul masculin 1964—1965 a intrat în domeniul trecutului. (Sperăm că vom putea afirma cîndva că a intrat în domeniul istoriei). El ne-a furnizat unele puncte de reper destul de importante.

O CREȘTERE REALĂ

În primul rînd, se poate aprecia că baschetul masculin s-a ridicat mult ca potențial și ca manieră de joc, fiind, poate, mai aproape ca oricînd de afirmarea adevărată și de noțiunea de modern. Există acum destul de multi jucători cu fizic adecvat, cu un bagaj de deprinderi tehnice bunicel, avînd în ansamblu o medie de vîrstă acceptabilă. Evident, asamblarea pieselor unei mașinării atît de complicate cum e o reprezentativă valoroasă este sarcina antrenorului și ne punem toate speranțele în competența celui desemnat — Vasile Popescu. El dispune de toate atu-urile necesare. Rămîne de văzut în ce măsură rezultatele de la europene — campionatele de care aminteam în titlu — vor concretiza talentul și strădaniile.

SELECȚIA ȘI PRINCIPIILE EI

În al doilea rînd, la ora actuală, cea mai importantă problemă este selecția și felul în care se face ea. Nu vrem să ne depășim atribuțiile, dar avem păreri legate de componența lotului și trebuie să le spunem. De asemenea, privind principiile care trebuie să stea la baza acestei selecții, acum și pe viitor.

Un esențial sistem de verificare a jucătorilor și a echipei trebuie să-l constituie întîlnirile internaționale. Reamintim din capul locului: nouă luni de zile n-am avut nici un meci internațional! Adică de la Balcaniadă... Iar dacă ne vom uita prin proiectele (de pe hîrtie deocamdată) Federației, vom vedea că e vorba doar de cîteva întîlniri cu valoare medie. De exemplu, deși am fost învinși la Wroclaw de echipa R.D. Germane și ne-am clasat în urma ei, nu acesta e adversarul de care am fi avut nevoie. Turneele la care am fost invitați sînt încă nebuloase din punctul de vedere al participării, în general nesigure: Polonia, Grecia și cam... atît. Asta-i tot? Deși pregătirea centralizată e un mijloc excelent de omogenizare, tot meciurile rămîn mijlocul de bază. Or, în ritmul de pînă acum al întîlnirilor noastre internaționale, se va putea oare vorbi vreodată de experiență, de rutină în înțelesul bun al cuvîntului la jucătorii noștri? (Un glumeț spunea, că, de fapt, ar fi deajuns Știința Timișoara ca partener: anul trecut, în finalele Spartachiadei republicane, timișorenii au învins o echipă națională — selecționata Bucureștiului — din care lipseau doar doi jucători. Anul acesta Știința Timișoara a cîștigat de două ori în fața campionilor — Dinamo București. Au și «glumeții» un pic de dreptate...).

În privința selecției efectuate, avem și unele păreri în dezacord cu părerea... concretizată a federației. E adevărat că, în linii mari, lotul cuprinde strictul necesar disponibil. Iată-l (este modificabil doar cu 2—3 nume, a căror disponibilitate e incertă pînă la apariția acestor rînduri): Demian (Știința Cluj), Albu, Spiridon, Novac, Scorțescu (Dinamo București), Novacek, Nedef, Dikay, Gheorghe, Dimancea (Steaua), Savu, Iecheli (Știința București), Popovici, Pușcașu D., Ionescu (Știința Timișoara), Frantz, Bîrsan (Steagul roșu Brașov), Nosievici (Aurul Brad), C. Popescu (Rapid) și Scripcaru (C.S.M.S. Iași). Considerăm că numai încercarea de a face mai multe lucruri deodată (pe care o socotim nerecomandabilă) a putut determina, pe-alocuri, o asemenea selecție. Notăm în treacăt că Scripcaru, Scorțescu și Dimancea sînt considerați elemente de perspectivă și au completat lotul de aproximativ 20 necesar în turneul în R.D. Germană (participăm cu două echipe).

Dar, oricine a urmărit campionatul recent încheiat, și în special turneul final, va remarca unele absențe notabile din lot. Pentru Cernea (bolnav), Diaconescu (în prima fază studii, într-a doua gravă indisciplină) și Predulea (studii) motivele absenței sînt indiscutabile. Absența însă a jucătorilor Viciu, Vissner, Giurgiu (Dinamo București), Barău (Steaua), Popovici, Haneș (Rapid), Paraschivescu (Știința București) — este regretabilă. Nu cunoaștem în amănunt «motivările» dar... se putea rezolva. Nu ni se pare, în schimb, prea inspirată înglobarea în lot a jucătorilor Scripcaru și Bîrsan. Există, oricît, un minimum de deprinderi tehnice și tactice și o anume disciplină de joc indispensabile pășirii pe poarta lotului național... Tocmai din acest punct de vedere ni se pare defectuoasă alegerea făcută.

Ajungem, fatal, la principiile care trebuie să stea la baza selecției. Considerăm că ar trebui net separate munca de performanță (obținerea rezultatelor) de cea de creștere (perspectivele). E bine să se țină cont de valoarea din prezent, de forma momentană, în primul rînd.

Deci, pe viitor, în rezumat: întîlniri internaționale cît mai multe (atît de club, cît și interțări), în special pînă la 4—6 săptămîni înaintea principalei competiții, perindarea prin lot în aceste meciuri a unui minimum de 18—22 jucători, pregătire centralizată de maximum 3—4 săptămîni (14—16 jucători) și alegerea doar în ultimul moment a celor 12 reprezentanți în competiția centrală.

TOANELE CAVALERILOR FLUIERULUI

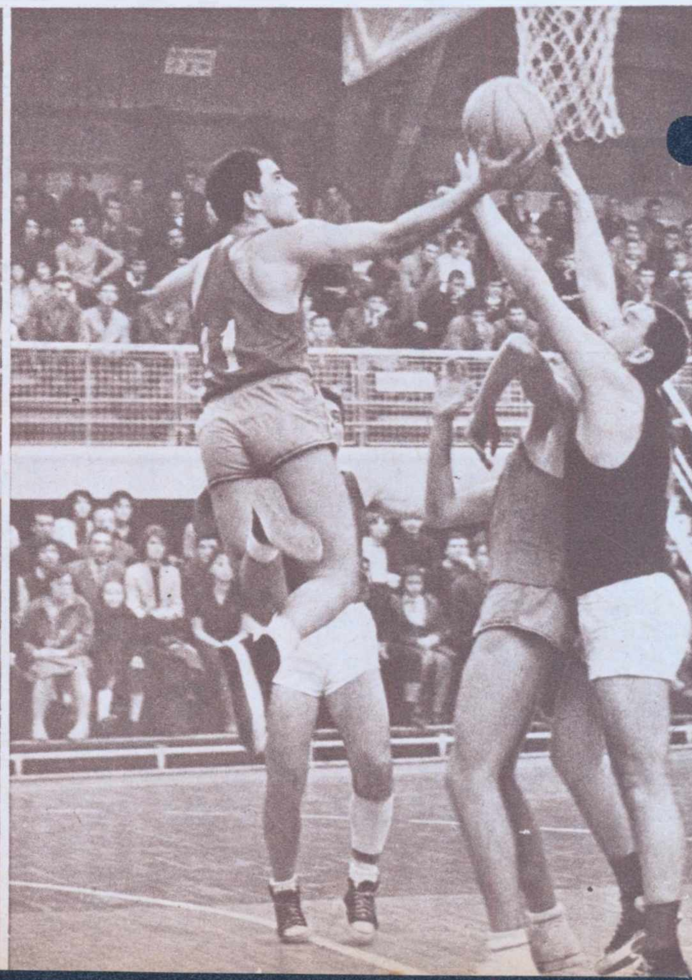
Un capitol care, în special cu ocazia turneului final, ne-a dat serios de gîndit este acela al arbitrajelor. Deseori au fost nemulțumiți mai toți cei prezenți: ambele echipe, toți spectatorii! Orice s-ar spune, în asemenea situații trebuie să fi fost, pe undeva, ceva în neregulă. Părerea noastră — lipsește o interpretare unitară, o linie de arbitraj, în special în problema relațiilor directe atacant-apărător (contactele personale). Nu punem sub nici o formă, și nici un moment, la îndoială onestitatea arbitrajelor. Fapt cert, însă, cuplurile n-au manifestat păreri asemănătoare și sincronizate, ba chiar nici de-a lungul unei singure partide nu s-a putut conta pe o anumită manieră de a fluiera contactele. Unele rezultate au fost viciate și, lucru grav, se formează, încet-încet, deprinderi greșite la jucătorii care ne reprezintă în întîlniri internaționale.

Un semnal de alarmă la adresa celor în drept!

G. RUSSU-ȘIRIANU

STEAUA—RAPID 70—67 (33—44). În fotografia din stînga, Barău își valorifică detenta, în ciuda opoziției lui Haneș (nr. 7) și sub privirile lui Dimancea (11), Popescu, Nedef (acoperit), Dikay și Tursugian (de la stînga spre dreapta); în fotografia din dreapta, Dimancea aduce o ofrandă coșului, dar Dinescu pare că nu e de acord. Gestul de apărare al lui Novacek, evident faultat, și graba lui Popovici (în dreapta) de a specula o eventuală imprecizie, întregesc dinamismul fazei.

Dinamo Bucureşti: ZÎMBETUL VICTORIEI

Aşadar, după o îndelungată pauză, baschetbaliştii din Ştefan cel Mare au devenit din nou campioni. Pronosticurile s-au îndreptat spre ei încă înainte de startul în campionat. Însumarea valorilor individuale (pe de o parte) şi declinul de formă al foştilor campioni (pe de altă parte) au stat la baza acestor pronosticuri. E adevărat însă că, fără a străluci în toate etapele, *atu*-ul dinamoviştilor a fost tocmai constanţa la un anumit nivel de formă. Acest nivel, coroborat cu lotul destul de bogat de care dispuneau, le-a permis să nu înregistreze decît două «accidente» înainte de turneul final. Avansul — practic nerecuperabil — cu care au păşit pe scena ultimului act pare a le fi diminuat combativitatea. În turneul final ei au mai suferit trei înfrîngeri şi au cîştigat titlul la un singur punct distanţă. Regretul celor de la Steaua trebuie să fie cu atît mai puternic cu cît s-a confirmat *nostalgia punctelor «lăsate»*...

Desigur, amatorii de speculaţii teoretice vor obiecta, pe dată, că Dinamo — *dacă* n-ar fi avut avantaj decisiv — s-ar fi concentrat mai mult şi n-ar fi pierdut. Vom reveni...

Meritele antrenorului *Dan Niculescu* şi ale jucătorilor rămîn însă intacte. Au cîştigat *pe drept* şi mult mai autoritar decît pare a arăta punctul-înainte cu pricina. Felicitările li se cuvin nu numai pentru titlul ca atare, ci şi pentru maniera de joc modernă pe care şi-au însuşit-o din mai toate punctele de vedere. (Şi totuşi apărarea? Nu se primesc prea multe puncte?). Mai există însă unele scăderi de ordinul psihicului — timorare, trac excesiv şi deseori nejustificat, momente de derută cînd adversarul conduce. Acestea trebuie eliminate. Dinamoviştilor le revine o mare răspundere nu numai faţă de culorile clubului, ci şi faţă de cele ale ţării, mulţi dintre ei fiind selecţionabili.

Revenim la cursa pentru titlu Dinamo—Steaua. Aşa cum am mai arătat, meciul din retur a constituit cheia campionatului. Chiar aşa de multă energie să fi cheltuit campionii încît să-şi permită să joace foarte slab în turneul final? Asemenea «relaxări» sînt interzise în materie. Exemple concludente că sîntem recidivişti am avea de la Wroclaw («europenele» din 1963). Am condus la pauză în meciurile cu Spania şi cu Polonia (cu 13 şi respectiv 14 puncte), dar am pierdut în final!

În încheiere le recomandăm campionilor o muncă şi mai susţinută, le recomandăm să nu se culce pe lauri, cum se spune. Scăderile de ordin psihic, moral nu vin numai din emotivitate. Mai bine-zis, emotivitatea reflectă nesiguranţa în pregătirea personală, neîncrederea în forţele proprii. Deci: BRAVO! dar şi ATENŢIE mai mare pe viitor.

DINAMO Bucureşti, campioana pe 1964—65. De la stînga spre dreapta — (sus): Adolf Cernea, Horaţiu Giurgiu, Pavel Vissner, antrenorul Dan Niculescu, Dimitrie Scorţescu, Constantin Dragomirescu, Gheorghe Novac; — jos: Mihai Kiss, Nicolae Viciu, Ilie Negoiţă, Marian Spiridon, Mihai Albu şi Jean Antonescu.

Aplauze pentru ŞTIINŢA TIMIŞOARA

Un debut mediocru, cîteva alternanţe cald-rece, cîteva surprize în bine şi cîteva surprize în rău, apoi un finiş debordant, aureolat cu victorii de prestigiu în turneul final — o comportare entuziasmantă în sala Floreasca...

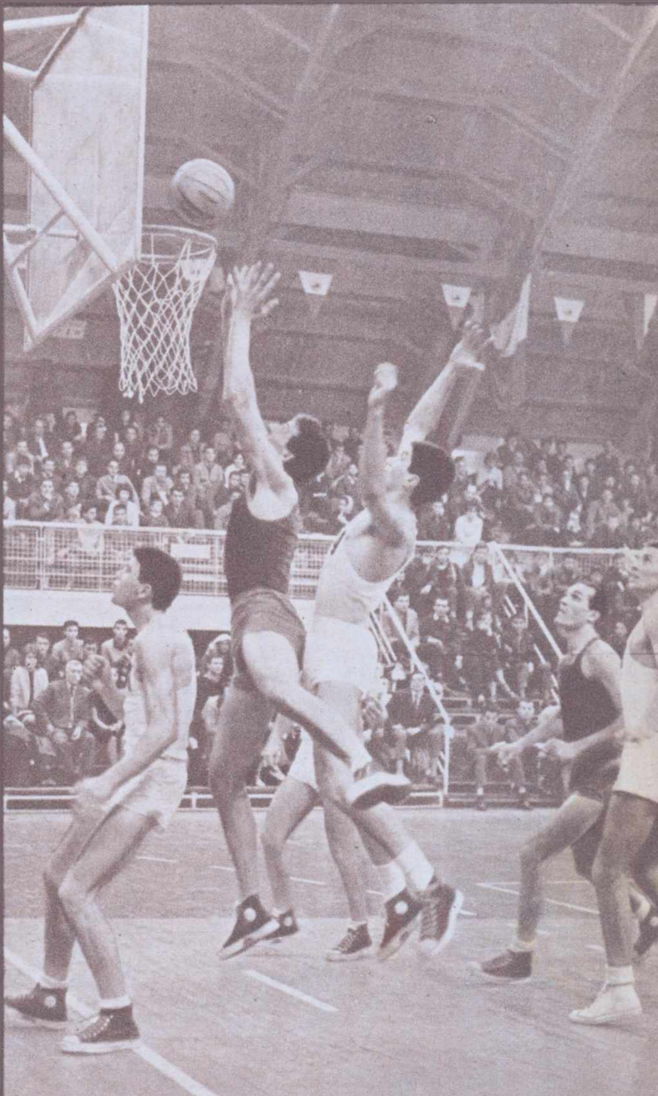
Da, aşa a arătat «traiectoria» sinuoasă a Ştiinţei Timişoara. Premiul căpătat — «Cupa F.R. Baschet pentru cea mai bună echipă din provincie» **— n-a fost însă meritat numai prin rezultatele înregistrate. Cifrele se dovedesc, în cazul studenţilor timişoreni, foarte seci, neelocvente. Ele nu ne vorbesc despre puterea de luptă, despre curaj, despre fazele de mare spectacol care ne-au amintit de «Steaua» în zilele ei bune. După cum, însfîrşit, nu ne vorbesc despre meritata «galerie», care i-a susţinut permanent şi intens, chiar cînd jucau împotriva colegilor lor bucureşteni sau a rapidiştilor.**

Poate că nici n-ar trebui să evidenţiem jucători. Premianţii bunei comportări sînt, deopotrivă, antrenorul (prof. Constantin Lache) **şi toţi jucătorii. Nu putem însă să nu-i amintim pe «cei trei muşchetari»** — Aurel Popovici, Nicolae Ionescu şi Dan Puşcaşu. **Nu-i de mirare că s-au numărat printre primii 10 coşgeteri ai turneului final;** Ionescu **şi** Popovici **figurează şi printre cei mai buni la «libere»;** Popovici **s-a clasat — remarcabil — al doilea la procentajele de aruncări din acţiune!**

Aşadar, o echipă de studenţi, cu mulţi, foarte mulţi (aş spune toţi) premianţi. Aşa îi şi stă bine unei formaţii studenţeşti! Îmbucurătoare prezenţa printre laureaţi a.. profesorului Lache **şi a.. asistentului universitar** Ionescu.

Cel mai mare premiu rămîne însă simpatia unanimă a publicului spectator, simpatie definitiv cîştigată. Am spune meritată.. Vroiam să publicăm o fotografie cu ridicarea pe braţe de către spectatori. Dar publicul a intrat atît de repede pe teren, încît fotoreporterul n-a mai apucat să imortalizeze poza bucuriei.

Ba chiar, ne-a mărturisit, a participat şi el la.. aruncarea în aer a neobositului Ionescu, **supranumit «argint viu»!**

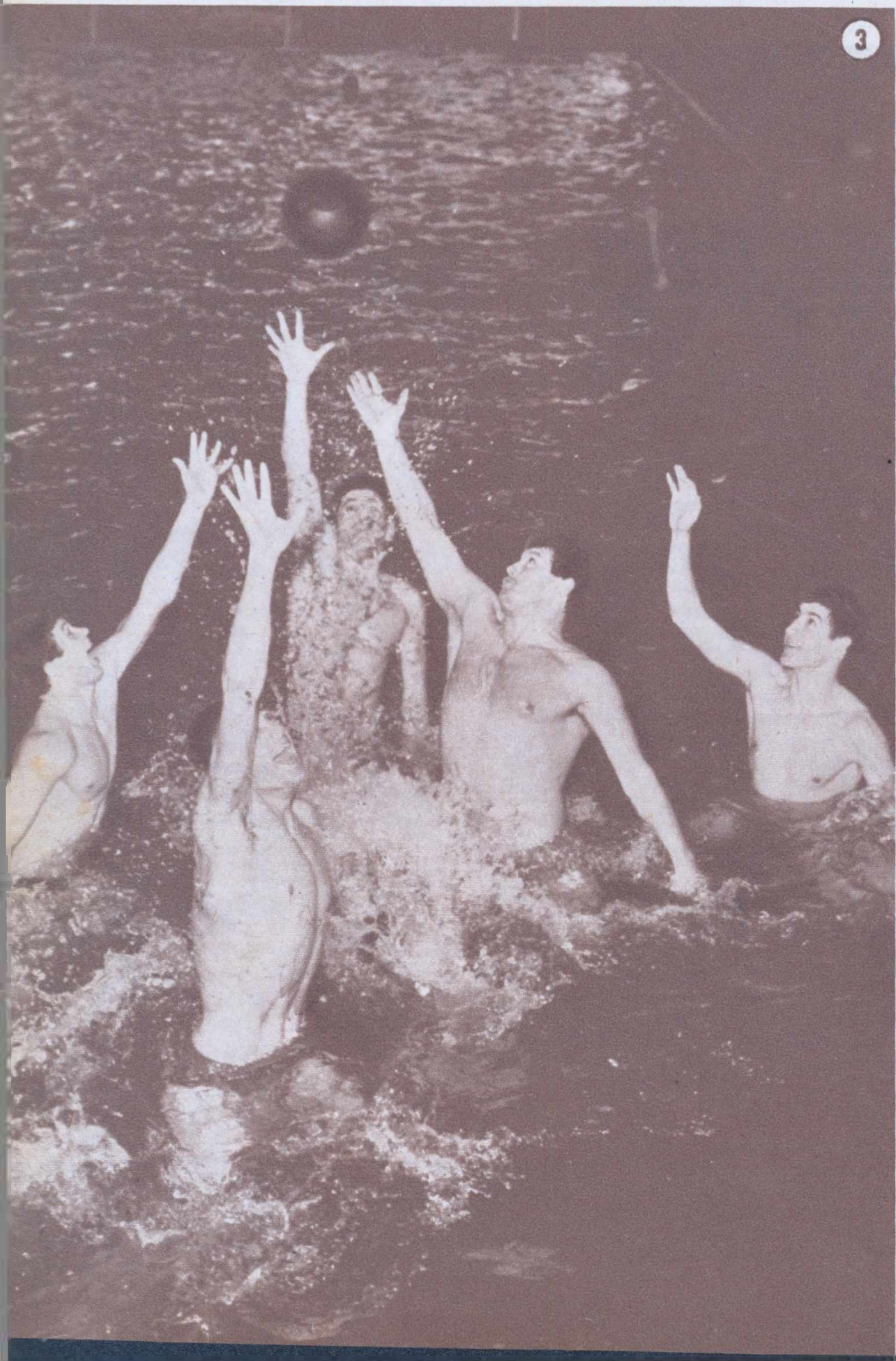

ŞTIINŢA Timişoara—ŞTIINŢA Bucureşti 85—82 (46—49). La capătul unei lupte specific studenţeşti (era şi cazul..), timişorenii au luat o primă opţiune pentru titlul.. simpatiei. Eroii fazei (încheiată cu două puncte semnate de Popovici) sînt Baltag, Popovici, Savu, Ionescu şi Niculescu (bucureştenii sînt în echipament alb).

1

3

De opt ani campioană

Porţile, corăbii miniaturale ancorate în «rada» bazinelor de înot, trăiesc ultimele lor zile de calm înaintea vijelioaselor dispute pe care le anunţă barometrul celei de a XIX-a ediţii a campionatului republican de polo pe apă. Echipele de primă categorie, zece la număr, au încheiat şi ultimele pregătiri, iar acum aşteaptă nerăbdătoare semnalul de începere al primelor jocuri la care se vor prezenta: STEAUA, RAPID BUCUREŞTI, ŞTIINŢA CLUJ, C.S.M. CLUJ, VOINŢA CLUJ, CRIŞUL ORADEA, I.C. ARAD, MUREŞUL TG. MUREŞ, INDUSTRIA LÎNEI TIMIŞOARA ŞI... DINAMO BUCUREŞTI. Formaţia dinamovistă am lăsat-o intenţionat la urmă întrucît, în rîndurile care urmează, intenţionăm să ne ocupăm de ea ceva mai pe larg.

Să cucereşti de opt ori consecutiv titlul de campioană republicană nu este o simplă performanţă, ci un adevărat record pe care, după cum ştiţi, l-a înregistrat echipa clubului bucureştean din şoseaua Ştefan cel Mare. Neînvinsă (în ţară) din anul 1957, echipa Dinamo Bucureşti a dovedit nu numai perseverenţă şi seriozitate în muncă, dar şi o înaltă răspundere faţă de clubul pe care-l reprezintă. Veteranul formaţiei campioane este Aurel Zahan care, din cei 26 de ani ai săi, 14 şi i-a petrecut ca sportiv al clubului Dinamo — timp în care a fost selecţionat în echipa reprezentativă a ţării de peste 130 de ori. Îl urmează Ştefan Kroner (25 ani), component al echipei de la vîrsta de 17 ani, Anatol Grinţescu (25 ani) şi Gavrilă Blajec (26 ani) cu stadii de cîte 5 ani în formaţia dinamovistă, Gruia Novac (21 ani — de 3 ani la Dinamo), Cornel Mărculescu (23 ani), Gh. Zamfirescu (19 ani), Cornel Frăţilă (24 ani), Traian Fleşeriu (23 ani), Ion Popa (21 ani), Cornel Rusu (22 ani), Bogdan Mihăilescu (23 ani) — jucători mai noi.

În ultimii zece ani, de fiecare dată cînd începe campionatul de polo, în rîndurile primei garnituri dinamoviste apar nume noi. Echipa este permanent împrospătată printr-o bandă rulantă ce funcţionează fără cusur. Izvorul de noi cadre îl constituie echipa de juniori a clubului, iar pentru juniori — echipa de copii. Lucian Roşianu, Peter Demeter, Virgil Socol (din echipa de juniori) şi Mirel Socagiu, Adrian Nastasiu şi Mihai Gavrilescu (din echipa de copii) sînt doar cîteva nume ale celor ce peste puţin timp vor veni să completeze lotul de bază al echipei noastre campioane.

Iată, aşadar, un lot de bază valoros, cu o medie de vîrstă bună (23 ani), cu schimbul de mîine asigurat şi, ceea ce este mai important, cu jucători care nu-şi precupeţesc timpul liber acordînd pregătirii lor cîteva ore de antrenament zilnic. Seriozitatea în pregătire a şi determinat de altfel acum, cu puţin timp înaintea începerii unei noi ediţii a campionatului, ca o bună parte dintre componenţii echipei să-şi îmbunătăţească simţitor viteza de înot. Astfel, de curînd în cadrul unei probe de control, antrenorul echipei campioane, Carol Korcek a avut satisfacţia să înregistreze o serie de performanţe la 100 m liber, care pot face cinste oricărui înotător: Blajec 58,9 sec., Popa 59,3 (record personal), Kroner 59,4 (record pers.), Novac 59,7 (record pers.), Zahan 60,3 (record pers.), Mărculescu 60,5 (record pers.), Mihăilescu 60,9 (record pers.), Rusu 61,9 (record pers.), Zamfirescu 62,3 (record pers.)...

Jucătorii echipei şi-au îmbunătăţit apreciabil şi tehnica de joc. Schimburile de mingi, trasul la poartă din poziţiile

... dar numai atît?

cele mai dificile, jocul în apărare și pe contraatac au căpătat un plus de siguranță față de sezonul trecut și totuși...

După remarcabilul debut al echipei dinamoviste în preliminariile C.C.E., desfășurate la Eskilstuna, cînd echipa noastră campioană a terminat neînvinsă toate jocurile pe care le-a susținut, la Magdeburg, în semifinale, în fața acelorași adversare, a părăsit bazinul învinsă (mai puțin de echipa campioană a R.P. Ungare, pe care a întrecut-o din nou).

Explicația o găsim în lipsa de calm, în nervozitatea excesivă a lui Zahan, în forța de atac încă necorespunzătoare, datorită lipsei de curaj, manifestată de Blajec și Rusu, în înotul încă necorespunzător al lui Grințescu, într-o insuficiență în pregătirea fizică generală a lui Novac, în deficiențele de ordin tehnic și tactic ce se mai observă la Fleșeriu, iar în final, în lipsa de concentrare și mobilizare a întregii formații atunci cînd în fața ei se prezintă adversari de o valoare mai ridicată. Dar, toate aceste lacune ale echipei noastre campioane pot fi remediate începînd chiar cu apropiatele întreceri ale noului campionat republican. Formația de polo dinamovistă are resurse mari. Din partea ei așteptăm rezultate la fel de frumoase ca și acelea pe care le-au obținut, de pildă, colegii lor, handbaliștii. Un plus de efort și... totul este posibil.

G. ȘTEFĂNESCU

În fotografii:

1. Echipa de polo Dinamo. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Aurel Zahan, Traian Fleșeriu, Gavrilă Blajec, Carol Korcek (antrenor), Ștefan Kroner, Emil Mureșanu, Anatol Grințescu. Rîndul de jos: Gheorghe Zamfirescu, Ion Popa, Cornel Rusu, Gruia Novac, Cornel Frățilă, Bogdan Mihăilescu, Cornel Mărculescu.

2. «Bombardierii» echipei Dinamo: Grințescu, Novac, Fleșeriu, Zahan.

3. Luptă aeriană pentru balon: Rusu, Popa, Grințescu, Zahan, Zamfirescu.

4. Cornel Frățilă, portarul echipei campioane, în exercițiul funcțiunii.

Foto: G. STINEA

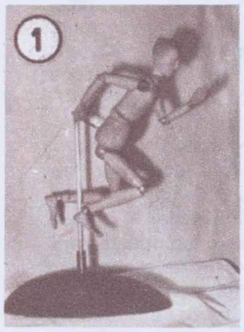

„Macheta articulată"

Prof. DUMITRU PLOPA

Procesul de învățare și de perfecționare a deprinderilor motrice în activitatea sportivă se desfășoară pe baza unor principii didactice și folosește o gamă largă de metode și mijloace. Unul dintre principiile didactice este cel intuitiv, a cărui respectare duce la formarea unor reprezentări motrice mai precise și mai complete, contribuind la o însușire mai rapidă și mai temeinică a cunoștințelor teoretice și practice în toate etapele de instruire. **«Macheta articulată»**, prezentată în materialul de față și în fotografiile alăturate, imaginată și executată de subsemnatul, este un mijloc de învățare și de perfecționare a exercițiului fizic, legat de principiul didactic al intuiției. Ea are următoarele caracteristici:

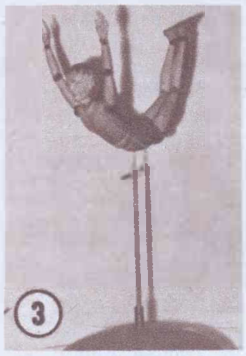
1. **Mobilitate în efectuarea diferitelor mișcări în orice plan și în orice poziție dorită;**
2. **Posibilitate de fixare în orice poziție sau plan.**

Datorită acestor caracteristici «macheta articulată» ajută la studierea mecanicii și dinamicii diferitelor mișcări. Cu ajutorul ei se pot demonstra o serie de mișcări ale corpului omenesc. Pentru a contribui la formarea unor imagini cît mai clare în scopul formării deprinderilor motrice prin folosirea acestei machete, este necesar ca profesorul de educație fizică, antrenorul sau instructorul sportiv să demonstreze precis pe machetă mișcarea dorită și să dea explicații în legătură cu poziția și planul de mișcare.

Descrierea machetei: «Macheta articulată» are forma corpului omenesc și este construită din lemn la scara 1/4,5. Părțile componente ale machetei sînt: **cap** (sculptat), **trunchi** (format din 2 porțiuni articulate în dreptul taliei), **membre** (mîini, picioare).

Articulațiile sînt construite dintr-o bilă de lemn și au următorul sistem de funcționare: bila are două prelungiri (axe de formă cilindrică ce se introduc în cavitățile articulare). Bila este tăiată în două jumătăți, fiecare avînd cîte un orificiu la mijloc. În spațiul dintre aceste jumătăți se introduce un disc metalic cu un orificiu la mijloc și cu diametrul egal cu diametrul bilei. Discul este prins de bilă într-o parte cu ajutorul unui șurub cu piuliță ce intră în orificiile respective, iar în cealaltă parte cu ajutorul unei prelungiri a discului. Această prelungire are grosimea axei bilei și este fixată de ea cu ajutorul a două știfturi metalice. Discul creează posibilitatea de îndoire (flexie) a părților articulate, iar axele bilei posibilitate de rotare a acestora.

Articulația capului și a celor două porțiuni de trunchi au un orificiu longitudinal, în care este montată o fișie de cauciuc bine întins și fixat la un capăt în capul machetei și la celălalt capăt în corpul ei, cu ajutorul unui dop de lemn.

Piese anexe: 1. **Un piedestal de lemn cu sistem de fixare a machetei în poziție înaltă.** 2. **Un piedestal de lemn pentru fixarea machetei în poziție de stînd pe un picior.**

Prin caracteristicile menționate această «machetă articulată» cu caracter metodic constituie un nou material didactic intuitiv, care poate fi utilizat în diferite domenii de activitate sportivă.

În fotografii:

1. Primii pași după start în alergarea de viteză.
2. Alergarea de fond.
3. Săritura cu extensie.
4. [illegible]

În WM sau în «4—2—4», Motroc a fost întotdeauna un combatant care a pus mult suflet în apărarea porţilor prin faţa cărora s-a perindat, culminînd cu poarta Rapidului. Nelu Motroc, fie că a fost încadrat de fundaşii de margine Greavu şi Macri, fie că a făcut «pereche» cu Dan, a fost şi este un apărător de nădejde.

•

S-a născut la 14 februarie 1937, în Bucureşti, şi după ce a cutreierat străzile Giuleştilor în adevărate «bătălii în marş» fotbalistice, a poposit în «potcoavă», în anul 1951, trecînd cu brio «selecţia» antrenorului Remus Ghiuriţan. După numai un an, în 1952, îmbracă tricoul de campion al Capitalei la juniori.

În anul următor, fiind elev la Şcoala medie tehnică de cultură fizică, trece la Ştiinţa-juniori, unde continuă să crească sub îndrumarea antrenorului prof. Roşculeţ. După o scurtă perioadă la juniori (o lună) Motroc devine senior... prematur la Ştiinţa (regiune) — antrenor Gain.

În anul 1955 Nelu Motroc depăşeşte limitele Capitalei şi participă la tabăra de juniori de la Braşov. Selecţionat în echipa naţională de juniori, în «promoţia Mateianu», Motroc activează la Progresul C.P.C.S. şi participă la turneele UEFA din Ungaria şi Spania.

În anul 1956, toamna, juniorul consacrat trece la Dinamo Bucureşti sub conducerea regretatului antrenor Baratki. Timp de patru ani, pînă în anul 1960, Motroc joacă cu destul succes la Dinamo.

Portret

MOTROC

În anul 1960 se produce «rocada» Motroc–Ene II. Dinamoviştii au nevoie de un atacant, iar Nunweiller III începe să fie o soluţie majoră în postul de stoper. Pe de altă parte, feroviarii nu-l mai au pe Dodeanu, astfel încît schimbul convine ambelor echipe.

La Rapid, pentru Motroc începe cea mai frumoasă perioadă. Încadrat de doi «sufletişti» (Greavu şi Macri), Motroc îşi găseşte echilibrul. E un echilibru care are la bază spiritul de într-ajutorare care domneşte în echipa ceferistă.

De-a lungul anilor, «trio»-ul Greavu—Motroc—Macri a fost mereu în primele rînduri ale apărărilor imediate. De altfel, cea mai frumoasă amintire a lui Motroc se leagă de ziua de 14 mai 1961, cînd apărarea imediată feroviară a jucat în echipa naţională, la Ankara, contra Turciei, contribuind din plin la victoria echipei noastre (1—0).

În ultimul timp, noua apărare «de patru» a Rapidului s-a reorganizat foarte bine, fiind — în ciuda aparenţelor care vizează atacul — baza expansiunii valorice feroviare. În acest «cvartet», Nelu Motroc are un rol de seamă, aducînd mult din experienţa sa de... «bătrîn».

Jucător de mare mobilitate, Motroc evoluează elegant, şi, deşi îndrăgostit el însuşi de eleganţa propriei sale mişcări, izbuteşte să-şi corecteze, în ultimă instanţă, «aventurile lirice», graţie unei remarcabile viteze de reacţie.

Marea calitate a lui Motroc — în afara calităţilor strict fotbalistice — este însă investiţia de capital-sufletesc în echipa Rapidului. La sudarea echipei feroviare — fenomen din ce în ce mai evident în ultima vreme — Nelu Motroc are o contribuţie esenţială.

Visul lui Motroc este de a ajunge ziua în care Rapidul va cuceri primul titlu de campion din lunga şi zbuciumata sa istorie. Se pare că acest vis este mai realizabil ca oricînd.

I. Ch.

Conducătorul de joc

1

Indiferent de sistem, indiferent de formulă, rolul conducătorului de joc se păstrează în fotbalul modern. E suficient să amintim că pînă şi Helenio Herrera, adeptul «angajării directe», are în echipa sa nu unul, ci doi conducători de joc: Suarez şi simpatica noastră cunoştinţă Corso.

Despre rolul pe care l-a avut Di Stefano la Real Madrid nu mai e nevoie să insistăm. Perioada de glorie a Realului se leagă de «consumul cerebral» al marelui dispecer. Confirmarea de pe stadionul «23 August» a fost deplină.

Ce se întîmplă la echipele noastre?

Numărul şi valoarea «conducătorilor de joc» au scăzut considerabil. Un Petschovschi, un Nicuşor, un Constantin (din perioada sa «mare») nu mai au urmaşi de talie. Desigur că echipele noastre au — pe alocuri — unii jucători cu o pregătire tehnico-tactică bună, dar ei nu trebuie confundaţi cu «conducătorii de joc». Un Năftănăilă, un Raksi, un Dobrin, deşi dotaţi tehnico-tactic, nu evoluează în stilul celor care îşi pun amprenta pe jocul echipei.

În actuala penurie de «conducători de joc», contribuţia directoare a lui Mateianu în meciul cu Steaua (Progresul — Steaua 2—1) a fost edificatoare, provocînd regretul pentru cvasi-dispariţia acestei... specii. În jocul cu Steaua, Mateianu a fost principalul factor al victoriei. Şi asta nu numai pentru faptul că a «servit pe tavă» cele două goluri, ci pentru că a distribuit realmente forţele echipei de-a lungul partidei.

Situaţia este precară chiar şi la echipele fruntaşe. Dinamo, care a contat mult pe Petru Emil — la forma maximă — în dirijarea jocului echipei, resimte mult eclipsa de formă a mijlocaşului său. Deşi nu a fost niciodată un luptător, şi din acest punct de vedere i-a obligat pe ceilalţi coechipieri ai săi să preia o parte din sarcinile apărării, Petru Emil şi-a justificat şi îşi poate justifica locul în echipă prin ordinea pe care o impune în cadrul ansamblului dinamovist. Iar acest aport nu este dintre cele mai modeste.

Steaua a avut cu ani în urmă un adevărat «trust al creierului» (Apolzan, Bone şi Constantin), care a «văzut» atît în ansamblu, cît şi pe «sectoare». Faţă de situaţia extrem de favorabilă din trecut, astăzi Steaua are un handicap greu de recuperat. În ultima vreme Steaua a acţionat efectiv fără busolă. Surprinzătoarele insuccese ale echipei Steaua trebuie legate în primul rînd de lipsa unui «conducător de joc», care să adune forţele proaspete. Pentru că de foarte multe ori se vede cum absenţa unei finalităţi unitare în gîndire a făcut ca Steaua — cîndva o ECHIPĂ — să devină un conglomerat de individualităţi care acţionează dispersat şi deseori chiar în sensuri contrare.

Veţi obiecta, poate, stimaţi cititori, că Rapidul a marcat progrese vizibile fără să aibă un «conducător de joc» de... specialitate. Să nu uităm însă că Georgescu şi Dumitriu, deşi nu întrunesc — luaţi individual — atributele «conducătorului de joc», formează o diagonală care reprezintă o treaptă superioară, aşa cum a fost cazul şi la Petrolul în perioada «diagonalei» fraţilor Munteanu.

Datoria antrenorilor noştri este de a forma în cadrul echipelor lor «conducători de joc», care să fie, la urma urmei, o sinteză a structurii generale a echipei.

Dacă un Mateianu sau un Floruţ sînt consacraţi în această postură, există jucători ca Năftănăilă, Sfîrlogea sau Dobrin, care ar putea deveni buni conducători de joc. În sfîrşit, să dăm un exemplu de jucător cu frumoase posibilităţi de «conducător», dar care e folosit pe extremă, unde randamentul lui e mult mai scăzut: Szabo de la Ştiinţa Cluj.

Problema conducătorului de joc nu e dintre cele mai simple, dar rezolvarea ei poate da echipelor noastre echilibrul de care duc uneori lipsă.

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Constantin, unul din conducătorii de joc care şi-a pus amprenta pe jocul echipei C.C.A.

2. O imagine edificatoare de la meciul Real Madrid — Milan (4—1) disputat la Madrid în cadrul ediţiei de anul trecut a C.C.E. Jucătorii madrileni (în alb) gravitează în jurul marelui lor dirijor din acea perioadă — Di Stefano.

2

SUCCES!

Duminica viitoare, echipa noastră națională ia startul în preliminariile celei de a VIII-a ediții a Campionatului mondial de fotbal.

Angajată într-o serie dificilă, în care sînt prezenti cehoslovacii, vicecampioni mondiali în Chile, virtuozii portughezi conduși de Eusebio și turcii — adevărați campioni ai tenacității, fotbaliștii noștri se bucură de favoarea unui start acasă, care ar putea influența comportarea lor viitoare.

Numeroșii iubitori ai fotbalului din țara noastră așteaptă cu «sufletul la gură» evoluțiile echipei naționale.

Cele șase examene ale anului 1965 nu sînt desigur ușoare, dar seculara istorie a fotbalului — inclusiv marile ei etape, campionatele mondiale — a confirmat că de cele mai multe ori puterea de luptă a creat maxima fotbalistică «balonul e rotund».

În numele cititorilor săi și a tuturor iubitorilor fotbalului din țara noastră, revista SPORT urează mult succes echipei noastre naționale.

1

2

CAMPIONATUL

După foarte multe promisiuni, campionatul a cîștigat, în sfîrșit, galoanele regularității, oferind echipelor noastre prilejul unei evoluții continue, fapt care trebuie salutat în mod special.

Etapa a 19-a, etapă a gazdelor, a «strîns rîndurile» fruntașilor și codașilor, mobilizîndu-i și mai mult.

În fotografiile noastre, două faze din cuplajul de duminică, de pe stadionul «23 August».

1. **Steaua—Steagul roșu 1—0.** Dumitru Nicolae izbutește o degajare acrobatică, admirat de Szigeti, Goran și Raksi.

2. **Progresul—Crișul 2—0.** Mateianu, care evoluează foarte bine în acest retur, șutează la poartă, în ciuda îmbrățișării... protectoare a lui Mihai.

Foto: **I. MIHĂICĂ**

HĂLMĂGEANU despre MILAN, AMARILDO și ALTAFINI

Bujor Hălmăgeanu, o «stea» de dată recentă în fotbalul nostru, a jucat pe SAN SIRO, împotriva unui cuplu de valoare mondială (Altafini–Amarildo) și a obținut un 9, ceea ce, să recunoaștem, nu e la îndemîna oricui. Iată de ce, duminica trecută, în pauza jocului Petrolul—Minerul, l-am rugat să ne spună cîteva cuvinte despre echipa italiană și despre jucătorii ei peninsulari și... transoceanici:

«Stilul de joc al lui Milan se apropie de cel al lui Internazionale. O apărare foarte închisă, care — după părerea lor — este... premiza succesului. Menționez însă că acești apărători de... cutie au o tehnică de înaintași. Ieșirile din apărare sînt foarte precise. Pasele în jumătatea de teren proprie nu au o viteză prea mare, dar, o dată depășit centrul terenului, izbucnește furtuna. Tempoul se accelerează uluitor, iar agitația întregului atac este impresionantă prin demarcările neîntrerupte.

— AMARILDO?

— Un tehnician desăvîrșit. Se vede școala braziliană. Pasează cu exteriorul și asta dă pasei eficacitate, viteză și eleganță. Șutează formidabil cu stîngul. De altfel, toate acțiunile italiene s-au încheiat — în mod obligatoriu — cu șuturi la poartă.

— ALTAFINI?

— Un «dispecer» de mare clasă și un jucător foarte elegant. La un volé m-a lovit involuntar, în mișcare. În aceeași clipă, însă, s-a apropiat de mine și mi-a zîmbit stingherit, cu un «scusi» (iartă-mă). Era zîmbetul unui jucător care știa să prețuiască picioarele adversarului».

BINDEA

O fotografie de acum 25 de ani. Bindea atacă irezistibil. În dreapta Iancovici (Universitatea Cluj).

„REACTORUL" RIPENSIEI (I)

Am în faţă un ziar vechi, cu marginile roase. Hîrtie subţire, verzuie, pe alocuri îngălbenită. **„Nemzeti sport"** din Budapesta. 1933, octombrie 22. „**Ieri** (n.a. — deci, la 21 octombrie 1933) **s-a jucat la Budapesta meciul dintre RIPENSIA TIMIŞOARA şi COMBINATA MAGHIARĂ „HUNGARIA-UJPEST". Rezultatul: 3-3 (2-2) — după un joc memorabil".**

Ziarul îl am de la Cotormani — „fachirul". Mi l-a dat cînd am fost la el acasă, la Oţelul roşu. Şi tot atunci mi-a citit un fragment din cronica apărută în pagina a patra. Din acest fragment s-a născut suita **„Bindea-reactorul Ripensiei"**. Iată fragmentul:

„RIPENSIA ARE CÎTEVA JUCĂTORI DE PRIMĂ CLASĂ, DAR TREBUIE MENŢIONAT ÎN MOD CU TOTUL DEOSEBIT BINDEA. ECHIPELE MAGHIARE NU AU O ASEMENEA EXTREMĂ".

Era epoca marilor extreme maghiare Sas, Vincze, Titkos, Deri, Kemeny etc.

În pagina a 5-a a aceluiaşi ziar, la „5 minute după meci", cîteva cuvinte ale celebrului extrem stînga italian Orsi, de la Juventus, prezent în tribunele stadionului „Hungaria":

„FRUMOS JOC! EXTREMA DREAPTĂ A RIPENSIEI A JUCAT FORMIDABIL!"

După această confirmare a unui expert în materie, să ne pregătim de start...

„Oh! De-aţi şti ce mult m-a chinuit Bindea. Şi era mai firav decît Pîrcălab. Dar dacă intrai o dată mai tare în el, se năpustea asupra ta la prima ocazie, cu o întreită vigoare. Şi te sucea. Şi te învîrtea. Şi nu te lăsa să răsufli. Cu driblingul. Cu fenta. Cu demarajul pe tuşă. Cu intrările furioase în teren. Şi avea un chef de gol ce nu s-a pomenit. Şi un şut de... semigreu. Iar ca să-şi ia mingile, nu aştepta mila altora, ci se ducea pînă în careul propriu — aşa cum scriem noi astăzi că ar fi bine.

Acesta a fost Bindea, reactorul Ripensiei...

GHEORGHE ALBU, fundaş stînga al „Venusului", de 38 de ori consecutiv în echipa naţională: 10 mai 1931 — 27 iunie 1937.

Silviu Bindea, cel mai „timişorean" dintre înaintaşii Ripensiei **maxima**, a învăţat să joace fotbal la Victoria din... Cluj, după ce descoperise „balonul rotund" la patru ani (treapta minimă a precocităţii fotbalistice) pe Cîmpia Libertăţii.

De ce Cîmpia Libertăţii?

Pentru că micul Silviu Bindea, al şaptelea copil al cismarului Bindea, s-a născut la Blaj. În ziua de 24 octombrie 1912. Cu alte cuvinte, astăzi are peste 50 de ani. E mult? E puţin?

Părul alb al contabilului-şef Silviu Bindea de la T.A.P.L. Timişoara ar sugera că „e mult". În schimb ochii... Ochii au rămas tineri. Sau, cum ar spune Ionică Bogdan, fostul extrem al Rapidului: **„Viezurele îşi schimbă părul, dar ochii — ba".**

Cam asta e tot ce se poate spune despre perioada blăjeană.

O FENTĂ ÎN PLUS

La 5 ani, „Binduţ" devine clujean şi are impresia că aici, lîngă Grădina botanică, s-au adunat toţi fotbaliştii din lume. Care grădină? Cea veche, bineînţeles. Lîngă clinicile universitare.

Partea proastă, însă, era că... Dar mai bine să-l las chiar pe el: **„Partea proastă era că nu-mi plăcea să joc fără pantofi. Aveam şi lipsuri. Iar pantofii, singurii mei pantofi, aveau un termen de folosire obligatoriu: doi ani. Ce vreţi! Cismarul n-are pantofi, croitorul n-are haine, bărbierul e întotdeauna neras...**

Vă daţi seama, cred, că pantofii mei puteau fi folosiţi doar la mers. Iar dacă ar fi fost după mama, biata de ea, doar la călărie. Cînd auzea de fotbal, să-i vină rău, nu alteeva.

Şi totuşi, pînă la urmă am găsit o soluţie. Ieşeam din casă în picioarele goale. Mama se uita la picioare şi era mulţumită. În schimb în casă mai rămînea pentru cîteva minute Dorinel Ghişe, cel mai bun prieten al meu. Iar Dorinel încălţa frumos pantofii mei şi trecea prin faţa mamei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Vă daţi seama, cred, că mama nici nu se putea gîndi la „fenta" noastră.

Aşa e şi în fotbal. Nevoia te învaţă. Dacă ai o pereche de pantofi în plus, ai şi o fentă în minus. Dacă adversarii sînt tari, faci pe dracu-n patru, şi pînă la urmă tot găseşti o potecă".

„SUFLET CĂLĂTOR"

Să vedem acum ce se-ntîmplă lîngă Grădina botanică din Cluj, unde, deşi se stropeşte în fiecare seară, e praf ca la ţară.

Silviu Bindea şi echipa lui joacă fotbal. Fenta cu pantofii n-a ţinut decît o lună. Pînă s-au rupt pantofii. Acum joacă şi în picioarele goale. Vorba lui: **„nevoia te învaţă".**

Şi totuşi, fotbalul nu e stăpîn absolut în împărăţia Grădinii botanice. Atletismul e şi el în mare cinste. Şi Silviu se bagă peste tot. E adevărat că cei mari îşi cam bat joc: **„Ce cauţi şi tu aici, suflet călător!"** — dar micul Silviu se face că nu aude. Mai mult decît atît, spre surprinderea generală, cîştigă cursa de **„minat roata de bicicletă"** pe traseul Grădina botanică — Pădurea Hoia şi înapoi. Iar la săritura peste sfoară e printre primii. (Curînd micul Silviu e calificat din oficiu în concursurile de atletism, pentru că e tare de tot la caligrafie şi scrie frumos tabelele de rezultate).

„Să nu vă închipuiţi — mărturiseşte Bindea — că noi am învăţat fotbal făcînd atletism. Nu! După cum nici contabilii nu-şi însuşesc meseria învăţînd versuri. Oricum am întoarce-o, fotbalul e brăţară de aur la... gleznă".

EPOCA DE AUR

Pentru Silviu Bindea epoca de aur a început la 11 ani, cînd a intrat în clasa I a Seminarului Pedagogic. În toamna aceea a anului 1923 au început pentru el marile bătălii fotbalistice şcolare, în cadrul unui campionat tur-retur cu opt echipe: Seminarul Pedagogic, Liceul Gheorghe Bariţ, Liceul reformat, Şcoala tehnică, Liceul comercial, Liceul piariştilor şi două şcoli profesionale.

Chiar din primii ani, deşi „pitic" şi la propriu şi la figurat, Silviu Bindea (13 ani) e selecţionat în echipa Seminarului şi joacă centru înaintaş. (Din fericire pentru Bindea, ideia centrului-tanc nu apăruse încă). Printre coechipieri, mijlocaşul David, cel cu care se va întîlni în echipa naţională, la Atena, în 1934 (2—2 cu Grecia — golurile greceşti fiind înscrise de tînărul „Cuştica" Humis, care a jucat pentru prima oară împotriva Romîniei).

Dar să revenim la campionatul şcolar al Clujului. Pe emisie, Bindea:

„O, de-aţi şti, stimaţi profesori de latină, fizică şi mai ales de filozofie, ce farmec au avut bătăliile noastre şcolare pe terenul de fotbal. Şi asta nu ne-a împiedicat să împerechem acuzativul cu infinitivul, să-l stimăm pe moş Newton şi să ne certăm la ora de logică în jurul premizei „Toţi elevii sînt fotbalişti"...

Jocurile noastre aveau o regularitate de campionat englezesc. La meciuri veneau profesorii, veneau părinţii, venea toată şcoala, venea tot Clujul. În vederea jocurilor inter-şcoli făceam antrenamente speciale, jucînd inter clase, iar în vederea antrenamentelor speciale inter-clase susţineam jocuri speciale inter-străzi. Astfel piramida era completă, iar agitaţia în jurul fotbalului — maximă.

O, de-aţi şti, stimaţi profesori, de latină... Credeţi-mă... Şcoala fără fotbal e ca iarna fără zăpadă..."

„ISPRAVNICUL" CU OCHI MAGIC

„Piticul" Silviu Bindea era un veritabil „puck" al bătăliilor şcolare. Mic şi slab, dar rapid şi curajos, copilul care avea să alerge mai tîrziu 11 secunde curate pe culoarul de lîngă tuşă, se înverşuna în încleştările cu fundaşii, ieşind dese ori cam jumulit din aceste dueluri inegale. Dar vestea că la „Pedagogic" joacă un puştan **„care nu se rupe, nu se strică"** făcuse înconjurul Clujului. Şi astfel, la unul din derbiurile şcolare, îşi face o apariţie **incognito** „ispravnicul" juniorilor Victoriei, pe nume Gimon, ca să vadă cît adevăr e în laudele peste măsură ale mînjilor săi.

Rezultatul e **blitz**. Gimon acuză din plin „lovitura de trăznet". Copilul nu e numai un **„cade-n cap şi se ridică"**, ci un dribler de o nervozitate rarisimă, cu şut de... senior. Imediat după terminarea jocului, „ispravnicul" Gimon intră-n vestiar, îşi cheamă „omul", şi face cîţiva paşi pe culoar, mai spre întuneric, venind cu o ofertă concretă: ghete (**„în mod excepţional la alegere"**), jambiere (**„deşi nu se dau la juniori"**) şi bani pentru şase fotografii (**„nu am nevoie decît de două"**).

La 14 ani, Silviu Bindea „semnează" deci pentru Victoria, dar o dată cu asta pierde tricoul cu nr. 9. Ochiul magic al „ispravnicului" Gimon nu descoperise doar un jucător, ci văzuse mai departe. La cererea lui, Bindea va trece pe extrema dreaptă. Mişcarea de translaţie s-a produs aşadar, cu şapte ani înainte de rîndurile apărute în „Nemzeti sport".

SEPI—BINDEA

La Victoria, „Binduţ" sare peste trepte, cu paşi de uriaş. În afară de asta, compune pentru uz personal un dicton: **„Extrema care stă o clipă locului nu-şi merită titlul".** Şi pune dictonul în aplicare zi de zi, ceas de ceas. Dar, după terminarea antrenamentului, simte nevoia să pună un pic de ordine în tot ce-a adunat cu toptanul. Atunci se uită ore în şir la cei mari. Şi mai ales la Cipcigan, extremul stînga al Victoriei, cel care cu un an în urmă, de 1 Mai, a jucat în echipa naţională contra Turciei.

Alte ori îi urmăreşte pe cei de la „U". Parcă-s şi mai buni. În special Sepi. **„De ce n-o fi jucînd Sepi în echipa naţională!"**

Silviu Bindea n-avea de unde să ştie că Sepi II venea la antrenamentele juniorilor numai ca să-l vadă pe extremul-sfîrlează, şi că la rîndul său se gîndea uneori: **„De ce nu l-or fi punînd pe Bindea în echipa întîia! Că eu tare aş juca cu el şi contra lui..."**

IOAN CHIRILĂ

(urmare în numărul viitor)

Triumviratul din Istanbul: „G.B.F."

(Un articol de ERIC BATTY)

În fotbalul turcesc, doar trei orașe au reprezentanți în Ligă: Istanbul, Ankara și Izmir. La Istanbul joacă în Ligă cele 3 cluburi fruntașe (Fenerbahce, Galatasaray și Beșiktaș), plus Istanbulspor, Ferikoy și Beykoz, la Ankara — Ankaragucu, Demirspor, Hacettepe, Glenclerbirligi, Sekerspor și clubul amator P.T.T. (poșta, telegraf, telefon), la Izmir — Izmirspor, Goztepe, Altay și Altînordu. Cele trei cluburi fruntașe conduc din punct de vedere al finanțelor și titlurilor. Galatasaray, Besiktaș și Fenerbahce și-au împărțit în mod exemplar toate cele nouă titluri, începînd din anul 1956. Doar în anul 1958 un club a amenințat «ordinea triplă». Echipa de amatori Karagumruk Istanbul a terminat în clasamentul Ligii pe locul 3, urmată de Beșiktaș, și a trecut la statutul profesionist. Imediat, în sezonul următor, cele 3 echipe fruntașe i-au ales pe cei mai buni jucători din Karagumruk, i-au tentat cu bani, astfel încît, în 1960, echipa a trecut din nou la statutul amator, deoarece nu a mai avut mijloace pentru plata jucătorilor.

Tocmai raportul acesta inegal de forțe dintre diferitele cluburi constituie cea mai mare problemă a fotbalului turc.

Imediat ce într-un club dintr-un oraș oarecare apare un jucător talentat, este absolut sigur că el va apărea la Istanbul. Nimeni nu are atîtea mijloace financiare ca triumviratul din Istanbul, «G—B—F». Pe de altă parte, acești trei «rechini» ai fotbalului turc, pentru a obține noi și noi mijloace financiare, îi vînd cu plăcere pe cei mai buni jucători cluburilor din străinătate. Astfel, cea mai bună situație financiară o are Beșiktaș, care a vîndut doi jucători, momentan cei mai buni din Turcia, pe Sukru la Palermo și pe Bulent lui SPAL — Ferrara. Cu doi ani în urmă, în toamnă, s-a întors acasă, la Galatasaray, după o activitate de 6 ani la Palermo, jucătorul Metin Oktay. Se pare că în Liga italiană el a avut ce învăța. Astăzi el este cel mai bun «tunar» al Ligii turce (a marcat 38 de goluri) și a devenit idolul mulțimii, fiind totodată cel mai bine plătit jucător turc.

Deoarece o serie întreagă de jucători turci activează în ligile italiană și franceză, federația este îngrijorată. Actualii patroni nu prea le permit jucătorilor turci (și nici altora) să participe la cantonamente sau la meciuri interțări. Astfel, la Lisabona, împotriva Portugaliei, dintre «străini» a jucat doar Sukru.

Cel mai mult s-a simțit lipsa portarului Arkoc Ozcan, în vîrstă de 23 ani, care joacă la «Austria»-Viena. «Austria» i-ar fi dat drumul lui Ozcan să joace la Lisabona, însă el nu a vrut! De ce? În prezent el este cel mai bun portar al clubului și se teme pentru locul său. Portarul internațional austriac Fraydl este în momentul de față rezerva «Austriei» și din această cauză există o rivalitate între ei.

Dat fiind că al doilea portar turc, Seren Turgay, este accidentat, la Lisabona a trebuit să joace Varol. Firește că pentru Turcia acesta a fost un mare handicap. Turgay, chiar la cei 35 de ani ai săi, e mereu unul dintre cei mai buni și mai populari fotbaliști turci. El a jucat în reprezentativă 49 de meciuri, iar între 1950 și 1960 nu a lipsit din echipa națională...

Turcii au surprins Europa fotbalistică doar de 3—4 ori. Prima oară atunci cînd s-au clasat printre cele mai bune 16 echipe din lume la campionatele mondiale din 1954, a doua oară în 1956, cînd au învins Ungaria cu 3—1, iar apoi, după 2 ani, Cehoslovacia cu 1—0, și ultima oară cînd, în meciurile de calificare pentru campionatele mondiale din 1962, au învins în ambele întîlniri Norvegia și în plus au rezistat bine în meciurile cu favorita turneului — U.R.S.S. (0—1 și 1—2).

Echipa națională a Turciei, dacă va cuprinde toate vedetele Ligii italiene și franceze, va fi — pe teren propriu — un adversar periculos pentru oricine. Turcii joacă un fotbal dur, uneori chiar periculos. Toți jucătorii sînt rapizi; pe de altă parte, în cadrul acestei viteze îi deranjează uneori... mingea. Din punct de vedere tehnic, fotbaliștii turci nu sînt la mare înălțime și uneori sînt certați și cu strategia. Este greu de spus dacă joacă sistemul 4—2—4 sau 3—2—5. De ce? Răspunsul este limpede: nu au o pereche excepțională de mijlocași cu o rază de acțiune mare. S-ar putea spune că în general fotbalul turc este ceva între fotbalul european și cel asiatic.

Activitatea antrenorului maghiar sau a noului antrenor al echipei naționale, italianul Sandro Puppo, se cunoaște. Fotbaliștii turci care au jucat în Italia și Franța au o bună valoare și totuși e un lucru dificil să închegi azi o echipă națională sudată. Domnul Puppo ar trebui să aibă nervi de oțel, deoarece se poate întîmpla ca și domnii din conducerea clubului Beșiktaș să nu permită vreunui jucător să joace în echipa națională. Iar dacă totuși îi vor da drumul, vor cere în schimb o sumă corespunzătoare. Firește că în acest caz vor cere imediat despăgubiri atît Galatasaray cît și Fenerbahce.

Din această cauză se poate spune că concepția fotbalului turc nu se încadrează în unitatea de măsură europeană, atît în ceea ce privește jocul cît și condițiile. Iar faptul că condițiile în această țară a contrastelor fotbalistice nu se îmbunătățesc este confirmat de ultimele rezultate. După înfrîngerea în fața U.R.S.S. (1—2) la Istanbul, care a însemnat sfîrșitul speranțelor de plecare în Chile (în acest meci turcii au jucat cu cea mai bună formație și au fost superiori în joc), echipa națională a regresat. A urmat eliminarea din Cupa Europei. Italienii au obținut acasă o victorie categorică (6—0), iar apoi au trimis la Istanbul echipa B, care a cîștigat de asemenea cu 1—0. În ultimii 2 ani, fotbaliștii turci au înregistrat o singură victorie: 4—1 cu Tunisia. Apoi au mai făcut trei jocuri egale acasă, cu Polonia, Romînia și Bulgaria (de fiecare dată însă fără a marca goluri). Pe teren străin fotbaliștii turci au înregistrat ultima lor victorie în 1961, în cadrul meciurilor de calificare pentru campionatele mondiale din Chile, la Oslo, cu Norvegia, 1—0.

Echipa națională turcă este periculoasă acasă. Cu participarea celor mai buni fotbaliști ai lor, turcii pot fi un adversar incomod pentru oricine. După cum am mai scris mai sus, ei joacă un fotbal dur și rapid și fiecare echipă care va juca la Istanbul va fi handicapată de terenul tare care nu prea seamănă a teren de joc.

1. Echipa națională a Turciei care a jucat la Lisabona. În picioare, de la stînga la dreapta: Varol, Feyzi, Yimaz, Sobahattin, Ismail și Metin. În rîndul de jos: Sefer, Ercano, Aidin, Sukru și Yavoz.

2. FENERBAHCE unul din cei «trei mari» ai Turciei, favorit al campionatului. În picioare, de la stînga la dreapta: Aidin, Birol, Osman, Tuncay (în momentul de față la Izmirspor), Ozer, Huseyin, Ziya. În rîndul de jos: Senol, Ali, Seref, Sukru (actualmente la Palermo) și Ismail.

Farul nu va fi doar „turist" în A

1

Aprecierea nu-i o simplă frază de complezență. Deoarece avem ferma convingere că XV-le constănțean va fi, de data aceasta, mai stabil în A decît în 1963. (Atunci, după cum se știe, la numai un an după promovare, a căzut din nou în calificare).

Ce atu-uri are Farul? Și pe ce ne întemeiem afirmația?

În primul rînd, pe valoarea sporită a lotului de jucători. Referirea e valabilă mai ales în privința înaintașilor. Grămada Farului e grea, mobilă, știe să joace grupat și este susceptibilă de a-și adapta jocul în funcție de adversar. După părerea noastră, ea s-ar plasa în ierarhie imediat după grămezile echipelor bucureștene Grivița Roșie, Dinamo, Steaua, Progresul și după aceea a rugbiștilor ieșeni. **Deci locul 6 pe înaintare** (ne gîndim mai ales la greutatea grămezii, la sudura ei, la forța de șoc și mai puțin la înălțime). Remarcăm prezența în înaintare a fostului internațional timișorean **Gheorghe Celea,** apt oricînd de a figura cu succes în linia a doua a naționalei noastre, a tînărului **Pompiliu Marin,** un linia a treia cu frumoase perspective, care ar merita să fie luat în considerație pentru o eventuală selecționată de tineret, a lui **Traian Doiciu,** un pilier pe cît de greu, pe atît de îndemînatic, a unui taloner talentat, ca **Vasile Cișmaș,** pentru a nu-i cita decît pe cei mai cunoscuți.

Și pe linia de treisferturi au apărut elemente noi (**Călărașu, Preotu,** mijlocașii **Pop, Manolescu** și **Gavrilă**) dar pregătirea lor tehnică e încă destul de rudimentară, ceea ce face ca nivelul atacului să fie sensibil mai scăzut. Mijlocașii sînt iuți dar jocul lor e imperfect, iar Călărașu, incontestabil talentat, e încă deficitar pe plan fizic, lucru explicabil dacă avem în vedere îndelungata sa absență de pe terenurile de rugbi.

În al doilea rînd pe seriozitatea în pregătire, imprimată de priceputul antrenor **Ion Buzoianu** și de conducerea secției formată din ing. **Ilie Georgescu** (președinte), ing. **Valeriu Șerbănescu,** ing. **Cornel Poenaru** și ing. **Ion Amira** (membri)

Știința Petroșeni un XV simpatic, dar fragil

1

Știința Petroșeni a fost, și rămîne în continuare, fără doar și poate, una din cele mai simpatice formații din A (ca înfățișare de ansamblu, comportare și, bineînțeles, ca joc). O echipă simpatică pe chipul și asemănarea antrenorului ei, ing. Nicolae Ureche, bun cunoscător al rugbiului, antrenor inteligent și respectat și întotdeauna interlocutor agreabil.

Dar toate aceste atribute nu pot ascunde slăbiciunile evidente ale echipei studenților din Valea Jiului, prezente în ciuda paradoxului că în primele trei etape ea a obținut două victorii!

Fragilitatea studenților mineri constă în faptul că atunci cînd joacă «afară» ei devin extrem de vulnerabili. Înaintarea lor, insuficient de rezistentă și de dură pentru a face față cu succes șocurilor grămezilor grele din A, cedează și atunci treisferturile care, incontestabil, au talent sînt copleșite.

Desigur, plecarea unui întreg eșalon de rugbiști din Petroșeni, cum ar fi Ciornei și Mateescu (Steaua) — azi selecționați în lotul național, Antimoianu (Constructorul), Sorin Nicolescu (Progresul), Petrache etc. cîntărește greu și a lăsat în urmă un gol care nu se poate umple cu una cu două de către cei din «tînăra gardă». Lotul actual, relativ «subțire», nu permite o suficientă și, uneori, necesară mișcare a jucătorilor dintr-un post într-altul, atunci cînd se ivește nevoia ca urmare a unor indisponibilități de moment. Credem, de asemenea, că echipa suferă și de o insuficientă omogenitate a valorilor (alături de jucători cu o bună pregătire tehnică individuală: Reus, Ureche, Săbău, Manolache, Ciubuc, Dumitrescu, Rotaru, pentru a nu-i cita decît pe aceștia, sînt alții cu un bagaj prea sărac de cunoștințe).

Desigur situația e remediabilă. Este nevoie însă de o mai mare concentrare a forțelor și eforturilor în vederea sudării echipei, a întăririi ei, astfel ca ea să poată evolua cu tot mai mult succes în campionat. Și, mai este nevoie, mai ales, de mai mult sprijin, de mai multă înțelegere din partea organelor sportive locale pentru asigurarea unor condiții materiale corespunzătoare. Nu de alta.

care asigură condiţiile permanente ale creşterii XV-lui de pe malul mării.

Desigur că anul acesta cînd, între formaţiile primei noastre divizii, apare un tot mai sensibil şi evident echilibru, sarcina constănţenilor nu e de fel uşoară. Dar experienţa căpătată în scurtul, însă preţiosul, popas în A, din 1963, a servit desigur şi nu va rămîne fără ecou.

Aşadar, credem, cu adevărat, că Farul nu va fi doar un «turist» în A — cu o singură condiţie: să ştie a-şi folosi din plin atu-urile, de loc neglijabile.

ÎN FOTOGRAFII:

1) Echipa standard. Sus, de la stînga la dreapta: Pompiliu Marin (linia a III-a, 23 de ani, 1,82 m, 84 kg), Cornel Ionescu (II, 24, 1,84, 96), Constantin Tănase (II, 27, 1,83, 102), Gheorghe Celea (III, 27, 1,89, 98), Traian Doiciu (I, 29, 1,76, 104), Aurel Cristea (III, 18, 1,79, 80), Vasile Giuglea (I, 29, 1,72, 104), Vasile Cismas (taloner, 23, 1,67, 65), Ion Buzoianu — antrenorul echipei. Jos: Eugen Călăraşu (centru, 23, 1,74, 69), Zefir Preotu (aripă, 21, 1,67, 65), Vasile Gavrilă (mijlocaş, 24, 1,68, 68), Eugen Manolescu (mijlocaş, 22, 1,67, 61), Emin Higiret (mijlocaş, 27, 1,66, 60), Enache Stanciu (centru, 24, 1,77, 74), Ilie Vătafu (fundaş, 25, 1,70, 69), Florin Caragea (aripă, 23, 1,73, 73), Niculae Alboiu (aripă, 25, 1,69, 70). Lipsesc din fotografie: Lambru Mărgărit (II, 23, 1,87, 87), Nicolae Pîrvan (III, 21, 1,76, 71), Gh. Mandu (III, 20, 1,77, 74), Elmis Salis (fundaş, 26, 1,68, 76) şi Aurel Pop (mijlocaş, 22, 1,75, 66).

2) Înaintarea, punctul forte al echipei, în acţiune. Jos, culcat peste balon, Giuglea. Îl vor susţine Ionescu, Celea, Cristea şi Doiciu.

3) Celea — un excelent jucător de linia a doua, în acţiune.

dar rugbiul nu se poate menţine doar prin dăruirea unor entuziaşti. Să nu uităm că Ştiinţa trebuie să ţină sus steagul rugbiului în Valea Jiului, că ea este chemată să continue tradiţia veche şi frumoasă a rugbiştilor mineri.

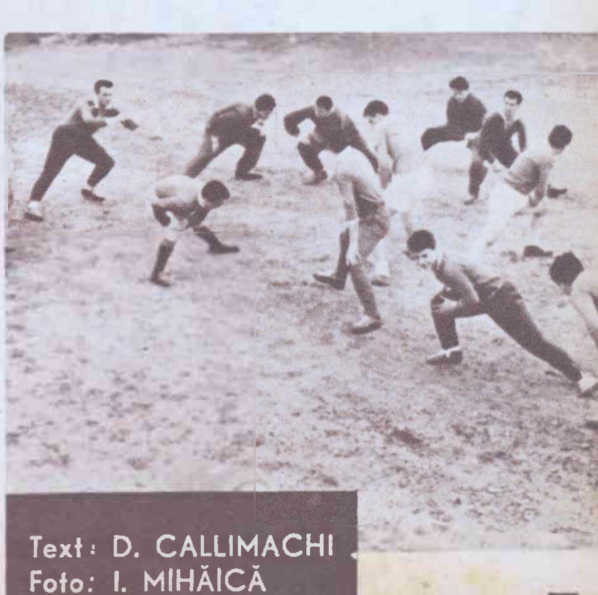
ÎN FOTOGRAFII:

1. Echipa tip. În picioare, de la stînga la dreapta: Prof. dr. Eugen Dobrescu, preşedintele secţiei de rugbi, Horia Făgărăşanu (linia a II-a, 26 de ani, 1,89 m, 102 kg), Alexandru Dragoş (aripă, 21, 1,76, 68), Anatol Ipsilante (III, 20, 1,74, 83), Mircea Manolache (taloner, 37, 1,79, 92), Ion Dijmărescu (I, 30, 1,83, 94), ing. Victor Nadolenco (III, 32, 1,82, 82), Dulce Zalman (I, 27, 1,81, 84), Mihai Dumitrescu (III, 31, 1,88, 88), Petre Hristovici (II, 26, 1,85, 85). Jos: ing. Nicolae Ureche (mijlocaş, 30, 1,78, 71), Constantin Rotaru (aripă, 29, 1,77, 79), Constantin Reus (mijlocaş, 28, 1,66, 70), Valeriu Sabău (centru, 26, 1,76, 76), Ion Iliescu (fundaş, 29, 1,70, 74), Dan Tolu (centru, 27, 1,79, 75), Liviu Tăbăcaru (aripă, 24, 1,75, 69), ing. Ion Ciubuc (centru, 30, 1,84, 76), Ion Chiriac (aripă, 28, 1,79, 73). Lipsesc din fotografie: Mircea Galdea, Aurel Bojenescu şi M. şi E. Takacs.

2. Mijlocaşul Reus deschide în spatele grămezii către Nadolenco (6).

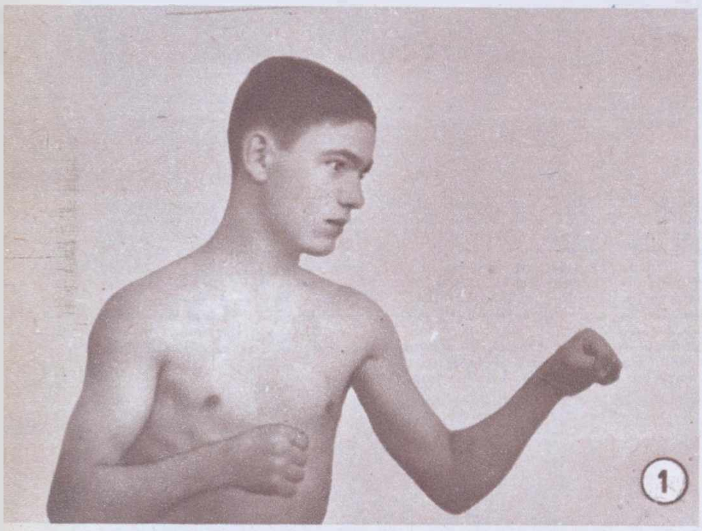
3. Jucătorii Farului îşi manifestă bucuria — au marcat o încercare. În contrast, întristarea ing. Nae Ureche, inimosul căpitan al XV-lui studenţilor din Petroşeni.

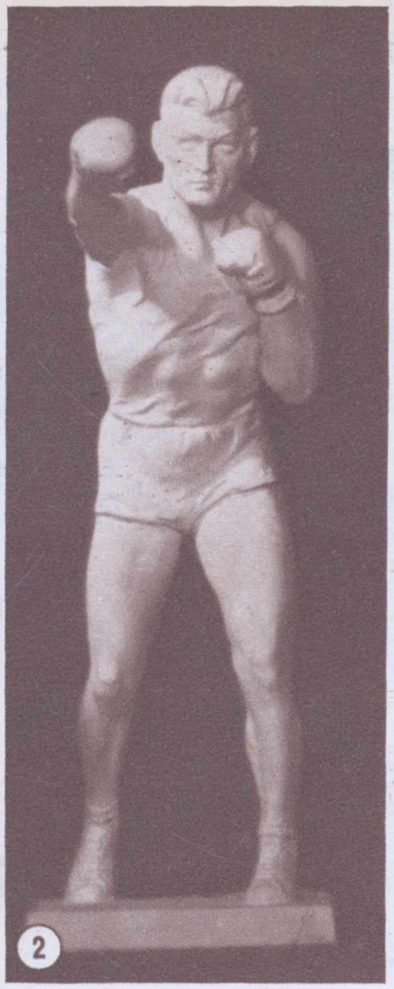
4. Moment de la «încălzirea» rugbiştilor Ştiintei Petroseni.

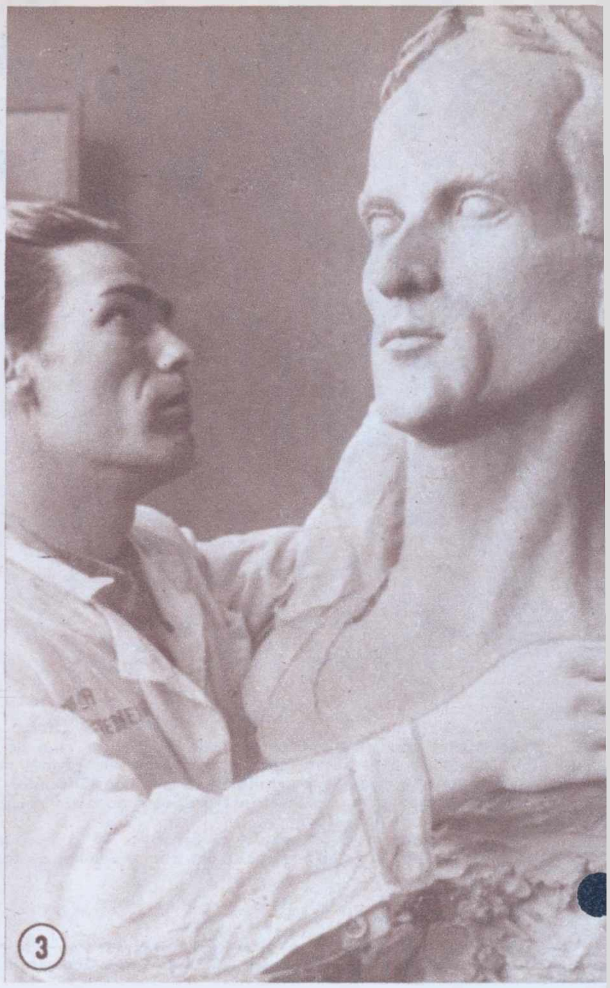

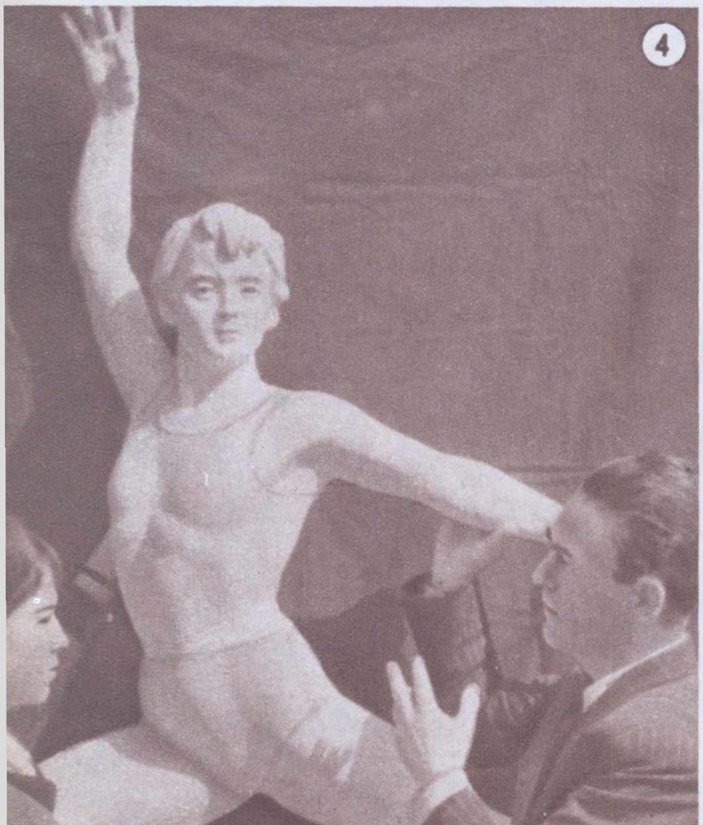
Text: D. CALLIMACHI
Foto: I. MIHĂICĂ

DIALOG lîngă o statuie

A venit primăvara...

Complexul sportiv Floreasca mai are puțin și-și va lăsa, timp de cîteva luni, cortina, pentru a intra în lungul «antract». În sala de atletism — ultimele sprinturi, în apa bazinului acoperit — ultimele plonjoane, în sala sporturilor — ultimele curse ale acelor cronometrelor...

A venit primăvara...

Două turturele poposesc înamorate pe brațul gimnastei de bronz, de afară.

Un bărbat, de vreo patruzeci și ceva de primăveri, cu părul plin de ghiocei, apare ca din pămînt...

Turturelele, speriate, își iau zborul.

Bărbatul se apropie de statuie. Scoate din buzunarul hainei o bucată de pluș, pentru a-i face «bronzului» toaleta. Și bronzul devine iarăși imaculat.

Urmăresc scena. Bărbatul îmi este cunoscut. Pășesc înspre el. Tiptil. Să nu-l tulbur cînd îi caută gimnastei sale de bronz cele mai frumoase fundaluri. Timpul trece, iar el parcă nu se mai satură privindu-și opera. Sparg tăcerea:

— Un Pygmalion și o Galatee în versiune modernă?

Sculptorul *Constantin Iordache*... trezit din contemplare, tresare. Apoi, îmi răspunde zîmbind:

— Ani de zile am fost spectatorul nelipsit al recitalurilor din sala sporturilor. După ce gimnastele noastre s-au întors de la Jocurile Olimpice de la Melbourne cu medalia de bronz, le-am dedicat măiestriei lor tot un... bronz. Mi-au pozat fără să știe Berta Corobeanu, Lenuța Leuștean, Sonia Iovan, Emilia Vătășoiu, Larissa Latînina, Eva Boșakova și cîte alte fiice ale covorului fermecat.

Îi spun lui Iordache că din această întîlnire s-a născut ideea unui reportaj pe care l-aș intitula «Dialog». De aceea, îl rog să accepte să-mi dea unele răspunsuri...

— Prima lucrare?

—Moina. Făceam atletism. Sprint. Moina ne dădea un handicap de 20 de metri și ne lăsa pe toți în urmă, trecînd pe lîngă noi ca o săgeată.

— Alte lucrări?

— O discobolă, un aruncător de grenadă, un sprinter, o sulițașă, portretul lui Soeter...

— Ultima lucrare?

— Un boxer. În tinerețe am fost boxer. La Brăila. Elevul lui Milică Teodorescu, fostul campion al Romîniei la semimijlocie, unchiul boxerului dinamovist Dumitru Gheorghiu...

— Proiecte pentru viitor?

— Iolanda Balaș și Mihaela Peneș — statui, Crosul Balcanic — basorelief...

— Fotbalul nu-ți place?

— Cum de nu? Am fost fotbalist, tot la Brăila. Antrenorul meu era Fănică Filote, înainte de a-și coase pe maieu, în chip de ecuson, ...«potcoava giuleșteană». În prezent, lucrez la un «fotbalist»-cupă... pe care doresc s-o ofer revistei SPORT pentru cel mai bun portar al anului!

Îmi iau la revedere de la acest Pygmalion modern, ca să dau explicații la fotografii:

1. Iordache... boxer.
2. «Boxerul» lui Iordache.
3. Iordache lîngă prima lucrare inspirată din frumusețea atletismului, «Ion Moina».
4. Iordache îi explică nepoatei sale, Sanflora Patza, componentă a echipei de gimnastică a Școlii sportive de elevi nr. 2, etapele care preced «gipsul». După părerea sculptorului și nepoata are înclinații spre această artă.

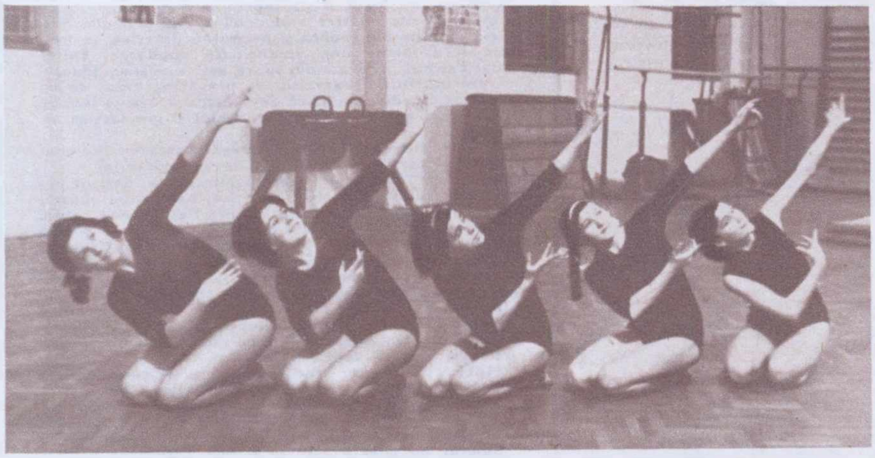
HORIA CRISTEA

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

ECHIPA DE GIMNASTICĂ...

...a Ș.S.E. Petroșeni își manifestă primele încercări în domeniul gimnasticii artistice. Antrenorul fetelor, prof. Eugen Peterffy, afirmă că aceste încercări nu sînt cituși de puțin timide. Optimismul antrenorului este pe deplin justificat dacă ținem seama că elevele sale se dovedesc a fi reale talente. Vă prezentăm cinci dintre ele. De la stînga la dreapta: Elena Deleoreanu, Maria Katra, Dorina Boiangiu, Florica Urs și Eva Urmantzi.

AUREL DULA
— Petroșeni —

JOCURILE...

...de fotbal din cadrul ediției de anul acesta a Cupei R.P.R. au mobilizat pe stadioane zeci și zeci de mii de spectatori răsplătiți cu destule «surprize» și uneori, trebuie să recunoaștem, și cu meciuri de calitate. În această ultimă categorie putem include și partida Știința Cluj—Farul Constanța 2—1 (0—0), din desfășurarea căreia vă prezentăm faza alăturată, surprinsă pe peliculă de către corespondentul nostru VICTOR SECĂREANU din Brașov.

Portarul Farului, Ghibănescu, reține o minge la care săriseră Neșu și Tîlvescu.

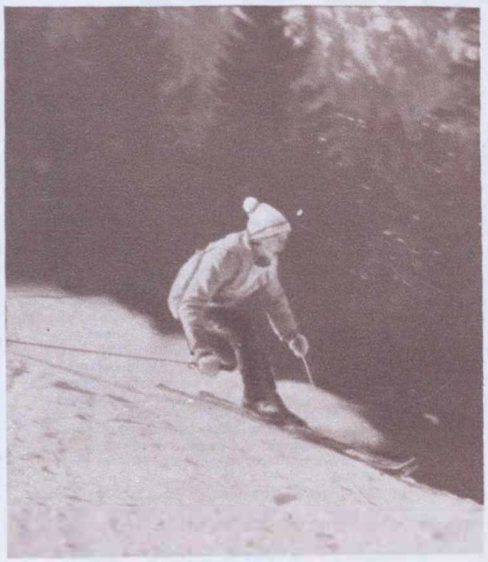
GOOOL...

După «turul» de acomodare, debutanta în categoria A, echipa studenților craioveni pune serioase probleme formațiilor care o vizitează acasă. Nu sînt prea multe echipele care au reușit să cîștige două puncte pe stadionul Științei Craiova. Acest lucru vi-l pot confirma și fotbaliștii de la Știința Cluj (4—0) sau cei de la Crișul Oradea care, la Craiova, au fost învinși cu scorul de 3—1 (1—0).

Iată o fază din acest ultim meci: Sfirlogea (8), printr-o frumoasă întoarcere, a reușit să înscrie cel de-al doilea gol al craiovenilor.

VASILE POPOVICI
— Craiova —

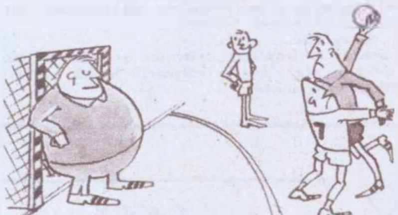

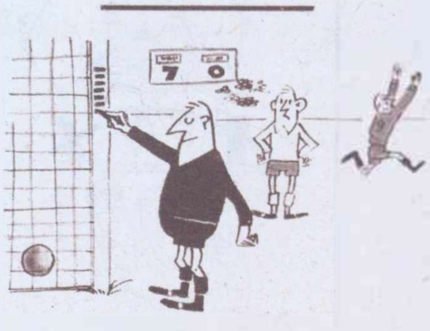
În plină viteză...

Eleva Mariana Bălan din clasa a VIII-a, este una dintre fruntașele la învățătură ale Școlii de 8 ani din Bușteni. În același timp ea este și o foarte bună sportivă. Anul acesta, la Predeal, în întrecerea celor mai buni juniori din țară — Cupa R.P.R. — ea a reușit să obțină locul III la slalom special. Iat-o pe Mariana în plină cursă.

VICTOR ZBARCEA
— Bușteni —

HANDBAL

UN PORTAR IMPERTURBABIL...

Desene de **NICU DUMITRU**
— București —

POȘTA REDACȚIEI

NICU DUMITRU, București — 1) Felicitări pentru caricaturile trimise. O parte le publicăm chiar în acest număr. 2) În volumul «O jumătate secol de atletism romînesc», la probele de care vă interesați, figurează următoarele rezultate: 1 000 m — St. Bereg-szaszi (2 : 22,6) Brașov, 30 iulie 1962; 3 000 m — Andrei Barabaș (8 : 08,6) Brașov, 30 iulie 1962; 1 oră — Ovidiu Lupu 18,736 km (Brașov, 16 august 1962). Vă atragem însă atenția că volumul amintit dă recordurile republicane doar pînă la data de 1 ianuarie 1963. 3) Nu a mai avut loc nici un meci de fotbal Romînia-Portugalia. Cele de anul acesta, din cadrul preliminariilor C.M. vor fi așadar primele.

COSTEL VITAN, București — 1) Începînd din anul 1947 echipa de handbal în 7 a clubului Dinamo București a cîștigat toate edițiile campionatului republican, cu excepția celui din 1963 cînd, la egalitate de puncte cu Dinamo, dar cu un golaveraj mai bun, formația clubului Steaua București a reușit să cucerească titlul. 2) Fără îndoială, cea mai mare victorie pe plan internațional obținută de handbaliștii dinamoviști este cea din cadrul celei de a VI-a ediții a C.C.E. După cum se știe, în Franța, la Lyon, Dinamo a învins în finală cu 13—11 (8—5) echipa iugoslavă R.K. Medveșciak Zagreb și a cucerit titlul de cea mai bună echipă de club din Europa.

IOAN PIETRARU, Sibiu — Apreciem faptul că v-ați gîndit să ne trimiteți și o «fotocritică». Corespondența și fotografiile trimise sînt bune și le vom folosi într-un număr viitor.

EMIL DRAIA, Timișoara — Doriți să aflați care sînt criteriile după care se programează localitățile și stadioanele unde se vor disputa meciurile de fotbal din cadrul Cupei R.P.R.? Federația de fotbal stabilește locurile de disputare a meciurilor de comun acord cu echipele participante, de obicei localitatea se află la jumătatea drumului dintre ele. Deci, nici un motiv de... supărare pentru nimeni.

LIVIU IVAN, Vidra — 1) Din nefericire nu se poate vorbi despre performanțe realizate de echipele de fotbal romînești în C.C.E. De obicei nu reușim să trecem de partidele din turul doi. 2) Dincă Schileru a jucat în echipa națională în perioada anilor 1936—1938. Fotbalistul Mircea Georgescu de la Steaua s-a născut la 8 iulie 1938 în comuna Pucheni din reg. Ploiești.

NICU SBUCHEA, Hațeg — Ca realizare tehnică fotografia primită de la dv. este bună. Noi însă am prefera ca în locul cupelor și plachetelor să ne trimiteți fotografiile de pe terenul de sport ale tinerilor care le-au cucerit. Așteptăm.

ARPAD RESCHNER, Dej — 1) Handbalul și tenisul de masă nu sînt sporturi olimpice. 2) Nu este nici o greșeală în articolul de care amintiți. Numele de fată al Elenei Leuștean este... Elena Leuștean. Ea s-a numit Teodorescu după fostul ei soț.

RADU MIHAI, Copșa Mică — În legătură cu dorința dv. de a deveni crainic-reporter adresați-vă direct Radioteleviziunii. Glumele de care amintiți în scrisoare le-am savurat și noi la redacție. Vă dăm totuși un sfat: renunțați la ele; puteți avea neplăceri. Mai scrieți-ne.

DUMITRU MAIER, Gilău — Nici o grijă. Deși nu ați împlinit încă 14 ani, antrenorul de tenis de masă de la C.S.M. Cluj, unde doriți să vă înscrieți, vă va primi cu plăcere în secția lui. Iată și adresa clubului clujean: piața Libertății nr. 22.

ION STOIAN, București — Fotbaliștii de la Rapid București au reușit să cîștige «Cupa .» în anii *1935* (6—5 cu Ripensia Timișoara), *1937* (5—1 cu Ripensia), *1938* (3—2 cu C.A.M.T. Timișoara), *1939* (2—0 cu Sportul Studențesc), *1940* (2—1 cu Venus), *1941* (4—3 cu Unirea Tricolor), *1942* (7—1 cu Universitatea Cluj). În schimb, rapidiștii nu au reușit niciodată să devină campioni. Poate anul acesta...

Un grup de fotoamatori — Tîrgoviște — Fotografia de pe coperta a 4-a a revistei Sport nr. 6/1965 a fost făcută *după* ce arădanul Chivu a executat foarfeca sub privirile dinamovistului Petru Emil.

FOTBAL REDUS

Şcolile sportive de elevi din Bucureşti nu neglijează deloc fotbalul. Chiar şi iarna se lucrează intens pentru creşterea tinerelor cadre de fotbalişti. Cupa de iarnă recent organizată sub conducerea prof. GHEORGHE MARCEL, care a angrenat 8 echipe de juniori şi de copii, s-a bucurat de un meritat succes. S-a jucat pe echipe de 3, cu cîte două rezerve, în sală, la porţi de 1 metru lăţime şi 0,35 m înălţime (adio, plopi!), fără cornere şi auturi de poartă (cu «mandă»), iar în faţa porţilor, un semicerc cu raza 2 metri interzicea accesul apărătorilor. În fotografie, o fază dintr-un meci.

A FI SAU A NU FI... CAMPION?

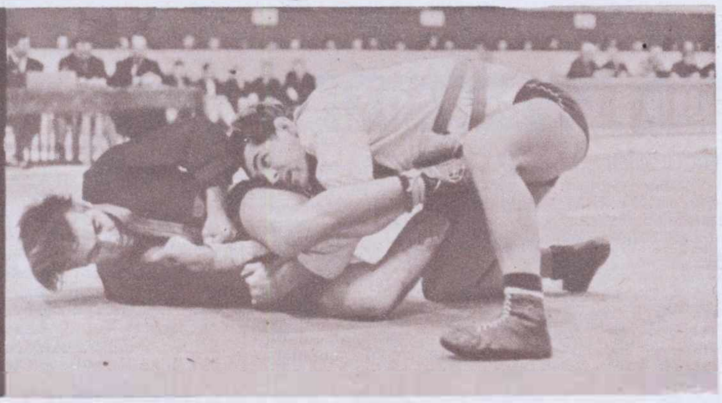
Floyd Patterson se pregăteşte intens, în dorinţa de a-şi recuceri titlul mondial la toate categoriile. E adevărat, problemele sînt numeroase, iar dintre ele se pare că stabilirea adevăratului deţinător de moment al titlului e cea mai greu rezolvabilă. Asta nu-l împiedică pe Floyd să se pregătească, dar îi dă de gîndit. Şi se pare că tocmai acest gînd îl frămîntă în faţa unei picturi, care-l reprezintă în antrenament la cantonamentul de la Marlboro. Bineînţeles, tabloul e lucrat de un înfocat suporter...

MAGAZIN sportiv

SAMBO

Un gen de luptă deosebit de spectaculos şi, desi nu prea răspîndit în alte ţări, de mare utilitate pentru descoperirea talentelor: sambo. Într-adevăr, această interesantă formă de măsurare a puterii şi dibăciei se bucură de o mare popularitate în U.R.S.S. si «furnizează» anual multe elemente loturilor de lupte si de judo. În fotografie, aspect din disputa Lisafin (Minsk) — Aleinikov (Kiev) din cadrul campionatelor unionale. Învingător Lisafin (dreapta).

SPORTUL ŞI COREGRAFIA

VIRGIL LUDU

Amindouă au origini străvechi. Pe amindouă le veţi găsi, laolaltă adeseori, în stadii şi palestre; jocurile şi dansurile, Apolo şi muzele, arta mişcării pentru bucuria celor care privesc şi se entuziasmează.

În antichitate — întreceri de alergare, sărituri, pugilat. Dar şi dansuri războinice (pirice) descrise de Platon şi dansuri dionisiace. La Atena dansurile pirice s-au dansat prima dată după înfrîngerea giganţilor, iar în Sparta ele erau dansate chiar de copii şi imitau lupta şi pancraţiul.

Arta dansului se numea la greci orchestica şi ea întregea, prin mlădiere şi graţie, exerciţiile gimnastice dătătoare de forţă şi de îndemînare.

În timpurile noastre amîndouă aceste arte ale mişcării, născute din muncă şi necesităţi practice, au evoluat spre forme noi, emancipate, moderne. Există chiar dansuri inspirate din sport, aşa ca hula-hup (dansul cu cercul), iniţial exerciţiu de pregătire, creat de un profesor de educaţie fizică din Australia, sau ca twistul cu mişcări atît de înrudite cu schiul şi gimnastica artistică.

Ne-am întrebat unde întîlneşte astăzi stadionul dansul şi care le sînt afinităţile şi legăturile?

Am găsit fără efort trei răspunsuri şi desigur nu sînt singurele: gimnastica artistică, baletul pe gheaţă, coregrafia sportivă. Şi-acum despre fiecare, cîte ceva...

Gimnastica artistică este atît de apropiată astăzi baletului, coregrafiei, încît marea noastră balerină Irinel Liciu, întrebată de crainicul Emanuel Valeriu la un concurs despre înrudirea lor, nu numai că n-a negat-o, dar i-a subliniat sensul şi frumuseţile.

Adevărul este că, mai ales astăzi, cînd baletul se înnoieşte atît de mult contemporan, cum visa cîndva Isadora Duncan, afinităţile lui cu sportul, cu gimnastica artistică, sînt evidente şi rodnice.

Muzica pe care se execută astăzi exerciţiile de gimnastică artistică (de la Chopin, Prokofiev, De Falla — la muzică uşoară, ori de jazz — sau invers, cum doriţi) arată supleţea în concepţie a artelor secolului nostru. Totodată arată trepidanţa, dinamismul generaţiilor.

Baletul pe gheaţă este al doilea argument pentru prietenia sinceră, deplină, dintre sport şi coregrafie. Încercări îndrăzneţe au fost totdeauna. Baletul austriacului Karl Schäfer, fost de mai multe ori campion mondial şi european, feeriile cinematografice ale Soniei Henje, chiar apariţia lui Toni Sailer alături de o stea a patinajului lumii, Ina Bauer, iată cîteva evocări care desigur vă sînt dragi.

Si dacă Irinel Liciu apropia fără ezitare măiestria balerinei de aceea a gimnastei artistice, poate că şi esteţii coregrafiei vor găsi înţelegere pentru această artă nouă, cu o şi mai mare viteză şi săritură, baletul pe gheaţă.

Nu, nu e artă, cu A mare, vor răspunde puţin geloşi şi confuzi, coregrafii. Dar de ce nu? Cine a văzut patinajul artistic de la Innsbruck pe muzică de Verdi, Ceaikovski, Puccini, Enescu sau Baletul francez pe gheaţă interpretînd «O noapte pe muntele pleşuv» a lui Mussorgski, îşi reduce îndoielile şi prejudecăţile.

Să nu se uite, baletul este o artă prea veche pentru a nu fi măcar puţin înnoită. Baletul pe gheaţă nu reprezintă desigur desăvîrşirea în artă. Dar el este dinamic, tineresc, estetic, plastic şi acest lucru nu poate să nu placă.

În sfîrşit, coregrafia sportivă. Şi aici avem precursori şi temerari: Claude Debussy cu «Jocuri» (1910), balet în care apar mişcări şi jucători de tenis, precum şi marele balerin dotat — se spune — cu o excepţională detentă, Vaslav Nijinski; Darius Milhaud, cu o trecere în revistă a tuturor sporturilor, în lucrarea de succes de la Olimpiada din Paris, din 1924, lucrare intitulată «Train bleu», sau curajoasa şi expresiva coregrafie a lui Igor Moiseev «Fotbal», care a putut fi urmărită şi pe scenele noastre.

La noi coregrafia sportivă n-a fost decît o preocupare accidentală. De la dansul «Sport 1880» al Clarei Volini, la twisturile schiorilor din «Dragoste la zero grade».

Am crezut un timp că Vera Proca nu va stiliza numai dansurile romîneşti, ci va merge şi spre o expresie artistică a mişcărilor sportive. Poate baletul nu are încă nevoie de acest aliat, sportul. Acesta se pare că poate fi oricînd pentru el pregătire fizică, dar nu şi temă inspiratoare. Deşi, să ştiţi, la Jocurile Olimpice de la Londra din 1948, a doua clasată la garduri era una din marile balerine de la Covent Garden, iar în multe ţări, astăzi, supleţea şi îndemînarea alergătorului de garduri trec prin şcoala baletului.

Sport şi coregrafie...

Două chemări şi împliniri, ritmice şi paralele de milioane de ani, ale vieţii şi mişcării. Două bucurii ale trupului şi ale inimii.

O APĂRARE MAGISTRALĂ

Un nume cunoscut pe toate meridianele sportive ale lumii poloiste. Cîteva titluri de ziar confirmă: «Repriza exhibitiilor olimpice 1960 ..» «Bravuri in apărare la Trofeo d'Italia 1961 ..» ..«Formidabil la campionatele europene de la Leipzig din 1961 ..» ..«Cel mai bun om al turneului olimpic de la Tokio... A cita oară e declarat cel mai bun?

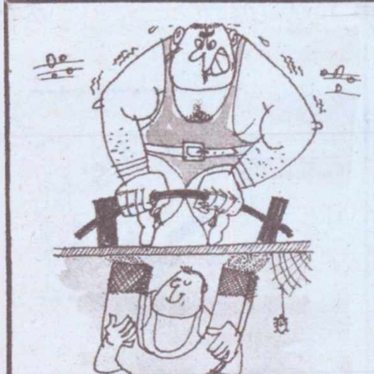
Numele său? Milan Muşcatirovici, portarul echipei de polo pe apă «Partizan» Belgrad şi căpitanul echipei naţionale a Iugoslaviei, în care a fost selecţionat de 111 ori. Doar pentru enumerarea trofeelor la a căror cucerire a participat ne-ar trebui un spaţiu serios, care însă nu ne stă la îndemînă. Iată însă că, nu de mult, Muşcatirovici a mai cucerit un titlu, de data aceasta nu din domeniul sportului dar, poate, cel mai drag, lui. Merită să-i consacrăm cîteva rînduri!

De multe ori a fost Gale (cum i se mai spune de către colegi şi prieteni) în situaţii grele, dar niciodată nu i-a fost atît de greu.. A trebuit să facă faţă multor «atacuri» puternice, întrebări puse de cunoscuţi savanţi. Dar a rezistat! După susţinerea disertaţiei, preşedintele comisiei i-a spus: «Aţi susţinut teza foarte bine. Sînteţi promovat şi vi se acordă titlul de doctor inginer în ştiinţe tehnice. Vă felicit!»

Aşadar, «Gale» Muşcatirovici este acum al doilea doctor inginer în ştiinţe tehnice din pleiada jucătorilor puternicei formaţii de polo a Iugoslaviei. Primul a fost D. Siliak.

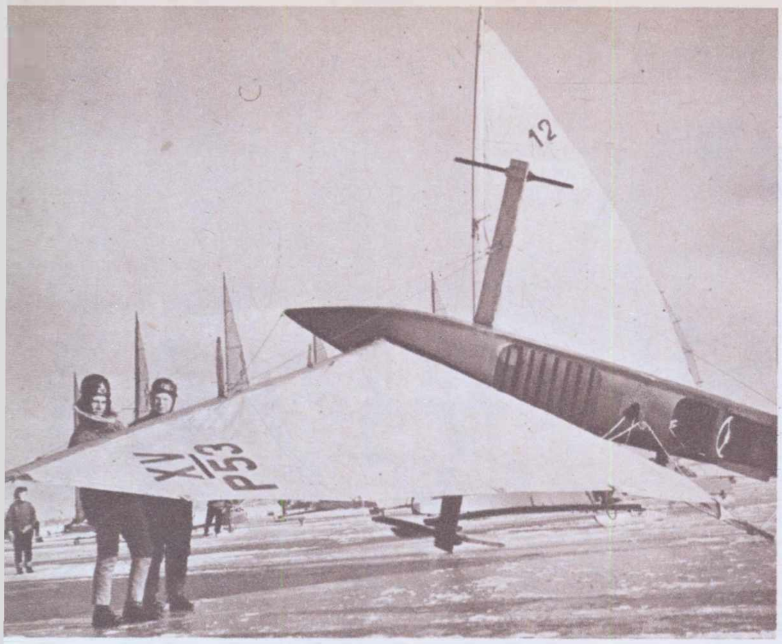
A cita dovadă că sportul şi ştiinţa, judicios îmbinate, fac casă bună?

Ing. GH. GLISICI

INVIDIOSUL

Desen de **FL. LAZĂR**
— Bucureşti —

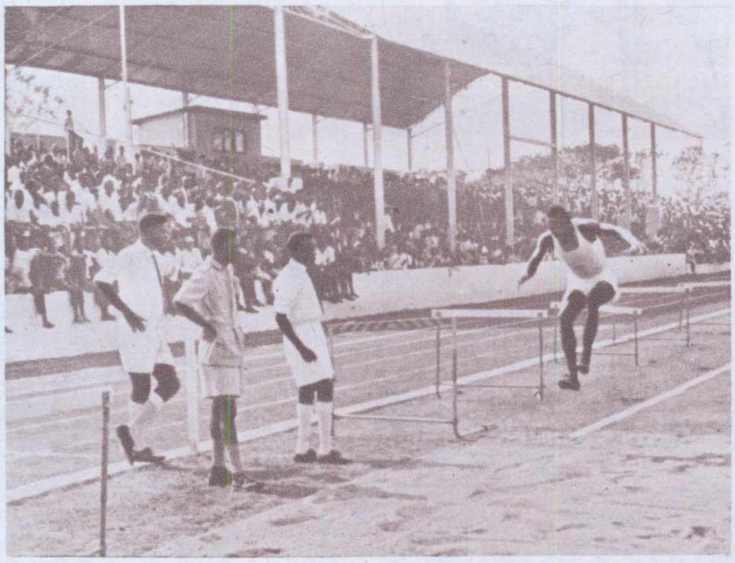

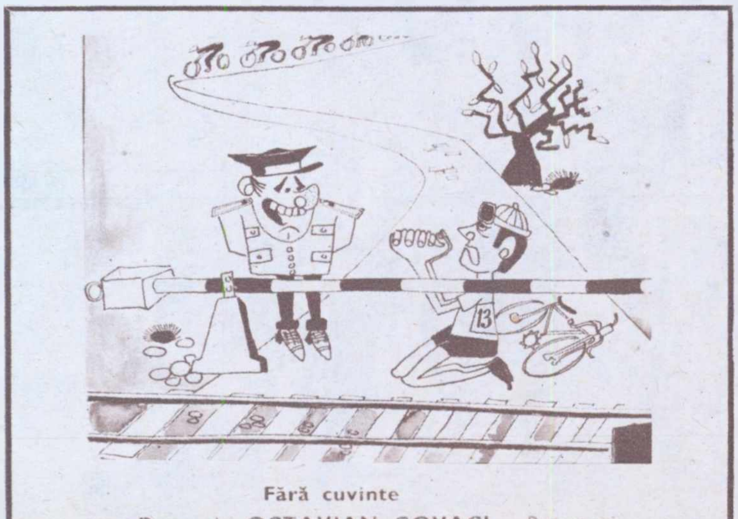
PÎNZE PE GHEAȚĂ

În zilele friguroase, oglinda înghețată a lacului Niegocin (în nord-estul Poloniei) a cunoscut o activitate deosebită. În unda aspră a vîntului și-au umflat pînzele zeci de sănii, alunecînd cu viteză pe tălpicile de oțel. Sportul săniilor cu pînze cunoaște o popularitate crescîndă în R.P. Polonă, în acest an organizîndu-se pe lacul Niegocin o serie de concursuri urmărite cu mult interes.

VIITORI „OLIMPICI"?

Prezicerile specialiștilor în atletism par a se adeveri: din ce în ce mai mulți atleți de valoare, prezenți în disputa pentru medaliile olimpice, reprezintă țările din Africa. Iată o fotografie din Kenya, unde concursurile atletice se bucură de o răspîndire din ce în ce mai largă. Poate că încă la Ciudad de Mexico, în 1968, numele localității Liansa unde are loc acest concurs va fi cunoscut ca locul de baștină al posibilului medaliat-surpriză.

Fără cuvinte

Desen de OCTAVIAN COVACI — București

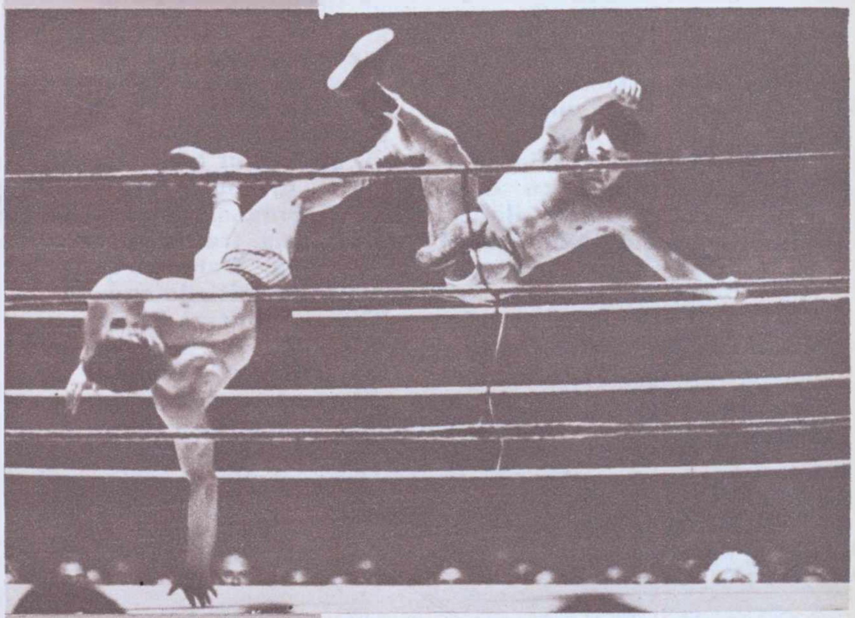
TABARLY... CROSIST

Desigur, numele navigatorului solitar Eric Tabarly, locotenent în marina franceză, este binecunoscut în lumea velelor. Se pare însă că pregătirea fizică pe care o face în vederea traversărilor de durată îl aduce la activitatea de performanță și în alte domenii... sportive. Iată-l în fotografie (nr. 32) înainte de a lua startul într-un recent cros rezervat marinarilor. De data asta însă nu va mai fi singur...

Foto: A.F.P.

„ZBURĂTORII" RINGULUI

La Lausanne, o gală de catch le-a demonstrat spectatorilor elvețieni că și în ring se pot face figuri din inalta școală a acrobației aeriene. Spaniolul Braulio Veliz și italianul Aldo Minelli (dreapta) s-au întrecut (din fericire pentru ei...) mai mult în sărituri decît în lovituri. Învingător — Minelli.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

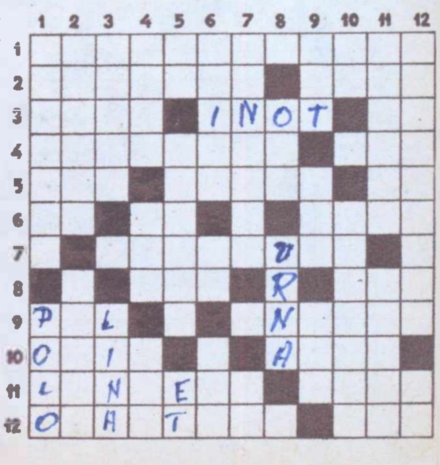
Mozaic sportiv

ORIZONTAL: 1. Competiția celor foarte mulți. 2. Practicantă a sportului în mijlocul naturii — Alergare de sezon. 3. Factorul activ al întrecerilor sportive — Sportul verii — Două reprize din box! 4. Cea mai completă probă atletică — Sport cu mingea. 5. Rîu pe care era așezată Sparta — Gol neînscris — La sfîrșitul oricărei întreceri! 6. Diftong — Ultimul loc punctat la J.O. — Rîu în R.S.F.S.R. 7. Baze pentru învățarea călăriei. 8. Nu face nimic — Purtătorii călărețului. 9. Sportul minții — Ca baschetbaliștii. 10. Unitate sportivă de performanță — Îndemînatec. 11. Grele, dar... utile — Încercare. 12. Proba lolandei — Sistem în fizică.

VERTICAL: 1. Loc de întîlnire sportivă — Sport al cărui sezon este aproape terminat. 2. Forță — Blond. 3. Susținători... ai viței de vie — Mișcarea mării după furtună. 4. Ceartă — Cupă — Batalion (abr.). 5. Peste!! — Luptă dreaptă — Elena Teodorescu. 6. ...Csipler, cunoscut scrimer — Pronume — Prefixul triplusaltului. 7. Sport... academic — În temă! 8. Rîu în U.R.S.S. — Cutie pentru buletinele de vot. 9. Început de icter! — Sportul preciziei — Rîu în Italia. 10. Măsură de suprafață — Sportul pedalei. 11. A întrece un record — Practică aruncări, alergări sau sărituri. 12. Organizează întreceri pentru membrii lor — Ieșite din pușcă!

CUVINTE RARE: IRI, ICIA, ONA, AGE

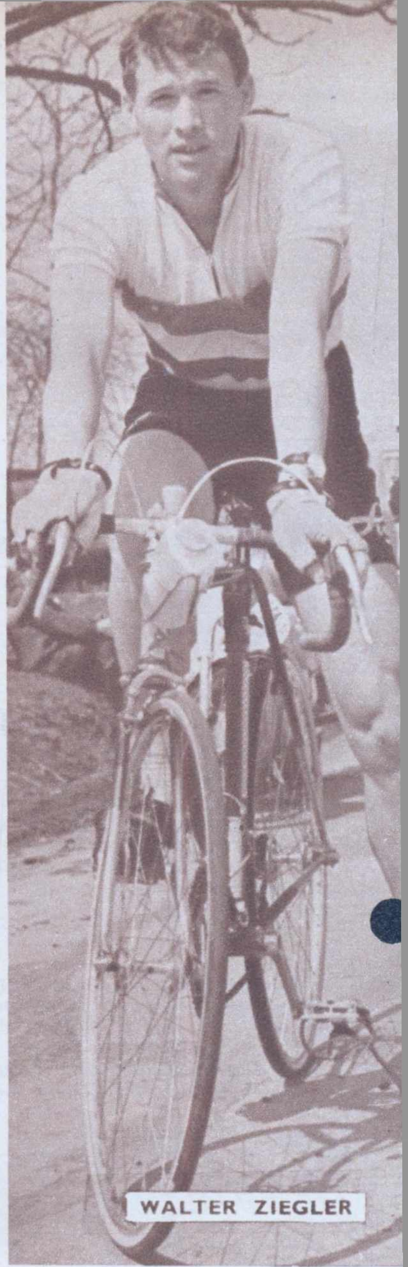
V. DUMITRU
București

„CURSA PĂCII“ din nou în centrul atenției

CONSTANTIN DUMITRESCU

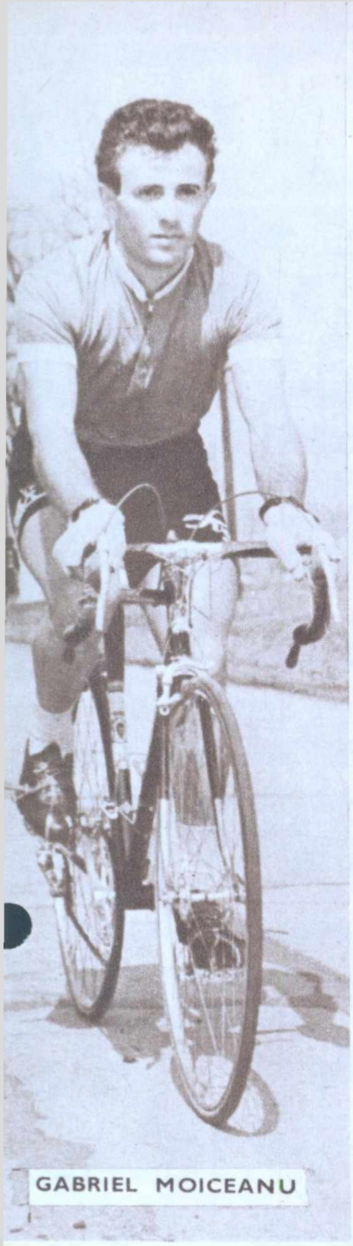
WALTER ZIEGLER

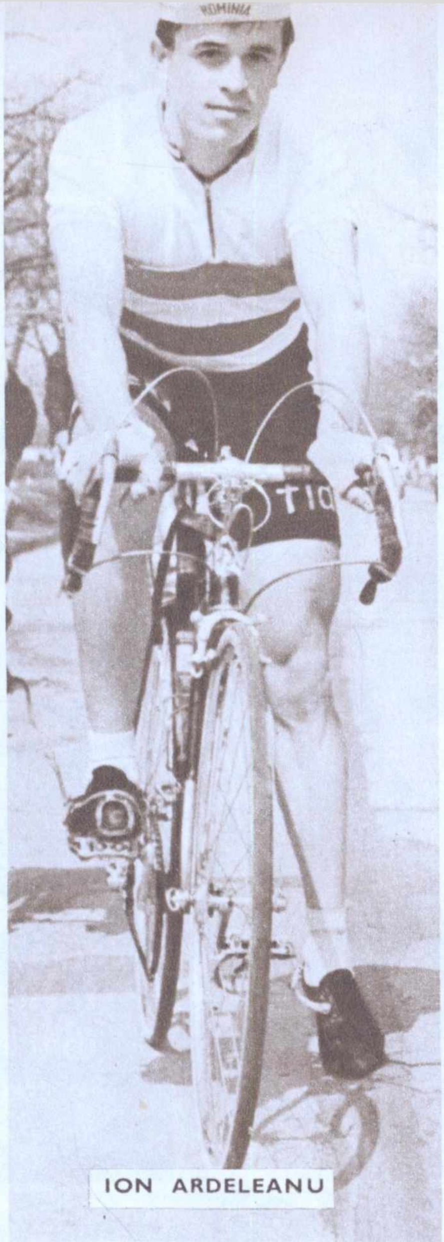
Cicliștii au avut o iarnă bună. Ninsori? Atît cît să nu-i stînjenească prea mult. Ger? Doar cîteva zile cu dinți, așa, de sperietoare. În rest... pedalele s-au învîrtit fără întrerupere. În ultimele două luni, mai ales, roțile spițate au scînteiat pe șoselele asfaltate, aproape ca în toiul verii. Și rulajul continuă. Continuă cu o intensitate mereu sporită: pe autostrăzile din R.D. Germană, pe panglicile de beton din Cehoslovacia, Italia, Uniunea Sovietică, Franța, Polonia, Danemarca, pretutindeni în Europa unde pregătirile sportivilor pentru «Cursa Păcii» au intrat în domeniul frumoaselor tradiții.

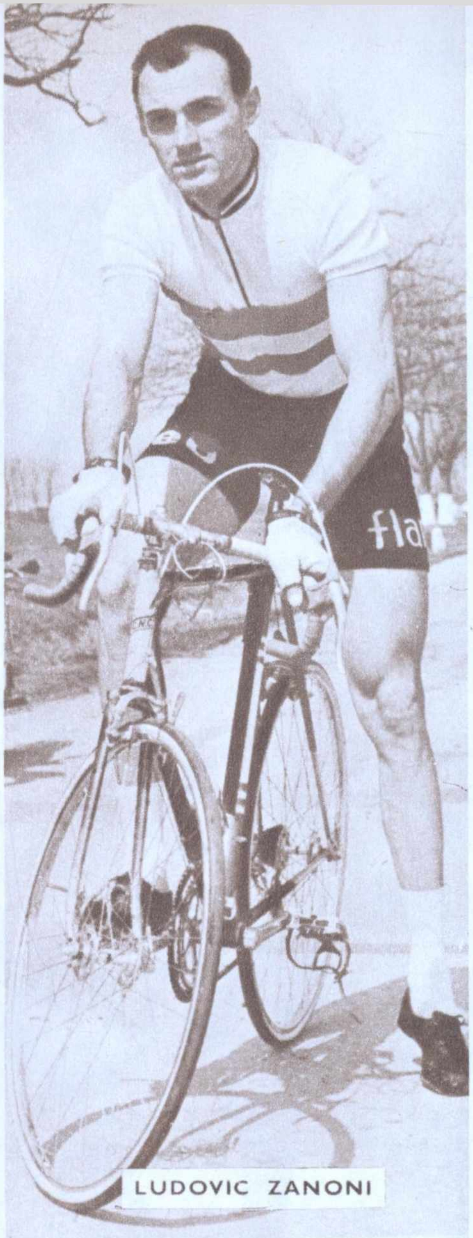
De la regulă nu fac excepții nici fondiștii romîni. S-au antrenat și se antrenează cu un elan și o perseverență care le trădează intențiile. Intenții mari, numai că... aplauzele ni le rezervăm pentru «reprezentația de gală».

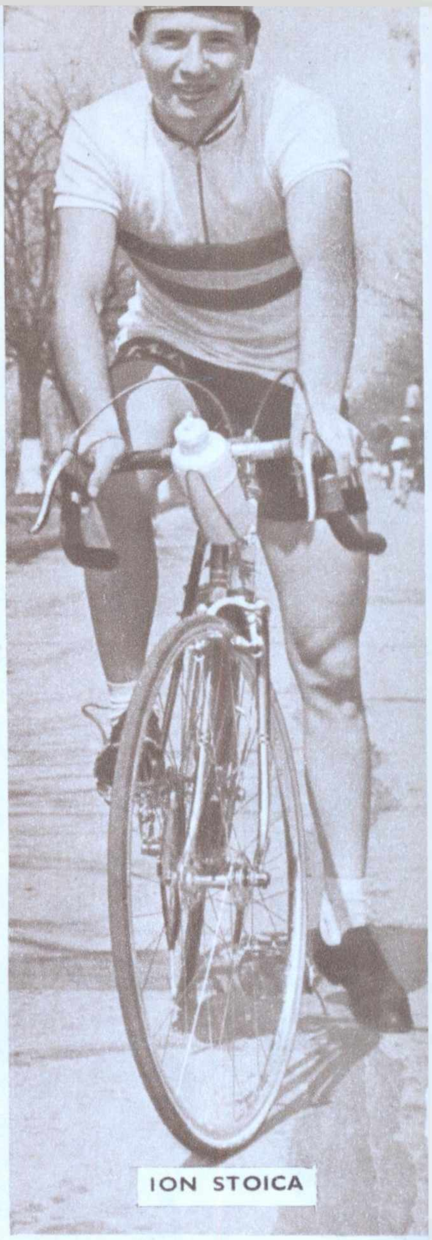

Aspect de la ultima ediție a «Cursei Păcii».

GABRIEL MOICEANU

ION ARDELEANU

LUDOVIC ZANONI

ION STOICA

CEI CE NE VOR REPREZENTA

Lotul din care va fi alcătuită echipa pentru actuala ediție a «Cursei Păcii» (a 18-a) cuprinde 12 alergători. În fruntea lor: **Constantin Dumitrescu,** ciclistul romîn care a totalizat cele mai multe participări la această importantă competiție (10). Îl urmează **L. Zanoni** și **G. Moiceanu,** cu cîte 7 starturi, **W. Ziegler** și **I. Stoica,** prezenți la 5 ediții, **I. Ardeleanu** și **I. Braharu,** cu cîte 2 participări, iar în rest — aspiranți la un loc în echipa reprezentativă, mulți dintre ei tineri: **Gh. Neagoe, Fr. Ghera, Gh. Moldoveanu, C. Grigore** și **V. Mircea.**

O prezentare în plus a lui Dumitrescu, Moiceanu sau Zanoni nu o mai găsim necesară. Sînt sportivi bine cunoscuți, ale căror rezultate au fost evidențiate în mai multe rînduri. Cu ultimii cinci însă situația se schimbă. Sînt prea tineri pentru ca numele lor să se fi asociat de vreo performanță deosebită. Și totuși, anul trecut, la numai 18 ani, C. Grigore a fost recunoscut ca unul dintre cei mai talentați cicliști tineri din țară. Este viguros, suplu și, mai ales, ambițios. V. Mircea are 19 ani. Specialiștii l-au remarcat la cursele de contratimp, pentru care are aptitudini. Pe Gh. Neagoe (26 de ani) îl recomandă fără alte comentarii cele două titluri de campion republican la semifond, cucerite în anii 1963 și 1964. Fr. Ghera (21 ani) s-a impus încă de la vîrsta junioratului, ca un valoros om de echipă, în special în probele de contratimp. Pînă acum, însă, o victorie care să-l scoată mai mult în evidență nu i se poate pune în seamă. La fel Gh. Moldoveanu (21 ani), ale cărui posibilități sînt apreciate de antrenor ca fiind deosebite.

CEA MAI DIFICILĂ EDIȚIE A «CURSEI PĂCII»

Iată deci lotul. Din el se va alcătui echipa pe care antrenorul Ernest Golgoți o va prezenta la startul celei de a XVIII-a ediții a «Cursei Păcii».

Anul acesta, marea competiție se va desfășura pe ruta Berlin — Praga — Varșovia. Pe un traseu în mare parte modificat și cu mult mai dificil decît în precedentele ediții: mai multe etape de munte cu urcușuri grele, trasee în general mai lungi și cu un final în care ultimele trei etape totalizează aproximativ 600 km. Deci, un adevărat tur de forță. Dar, iată traseul și programul de desfășurare al actualei ediții a «Cursei Păcii»:

8 mai — etapa I în circuit la Berlin (110 km); **9 mai** — etapa a II-a: Wusterhausen — Cottbus, 100 km contra-cronometrului pe echipe; **10 mai** — etapa a III-a: Cottbus — Zittau (180 km); **11 mai** — etapa a IV-a: Zittau — Drezda (134 km); **12 mai** — zi de repaus la Drezda; **13 mai** — etapa a V-a: Drezda — Praga (167 km); **14 mai** — etapa a VI-a: Hlumec — Pardubice — 54 km contra cronometru individual; **15 mai** — etapa a VII-a: Pardubice — Otrokovice (196 km); **16 mai** — etapa a VIII-a: Gottwaldov — Dubnica (136 km); **17 mai** — etapa a IX-a: Dubnica — Svit (204 km); **18 mai** — zi de repaus la Stara Smekovec; **19 mai** — etapa a X-a: Tatranska Lomnica — Bielsko Biala (178 km) și etapa a XI-a: Bielsko Biala — Krakowia (88 km); **20 mai** — etapa a XII-a: Krakowia — Opole (173 km); **21 mai** — etapa a XIII-a: Kliukzbork — Poznan (223 km); **22 mai** — etapa a XIV-a: Poznan — Torun (146 km); **23 mai** — etapa a XV-a: Torun — Varșovia (215 km).

PREGĂTIRI, PREGĂTIRI...

Din știrile primite din întreaga Europă reiese seriozitatea pe care au acordat-o de data aceasta echipele ce se vor prezenta la 8 mai la startul tradiționalei competiții «Cursa Păcii». Pe cicliștii bulgari și cehoslovaci i-am văzut și la noi în țară, la cele două curse de verificare pe care le-au susținut în compania sportivilor romîni. Jan Smolik, Iaroslav Kvapil și Dolezal (R.S.C.) și Bobekov (R.P.B.) se prezintă într-o formă bună care le va asigura, fără îndoială, selecționarea în echipele reprezentative ale țărilor respective.

Lotul iugoslav pentru «Cursa Păcii» a cuprins la început 17 cicliști, dintre care, la 1 februarie, selecționerul federal Veselin Petrovici a ales 10 rutieri, pe care i-a cantonat la Opatija. De menționat că Valencici, cîștigătorul ultimei ediții a Turului Iugoslaviei, nu a îndeplinit condițiile pentru a fi reținut în rîndurile celor 10. Printre cei selecționați sînt Boltejar, Vetco, Pavlik, Rodos, Santoveț, nume pe care le-am mai întîlnit în edițiile precedente ale Cursei Păcii.

Oubron, antrenorul cicliștilor amatori francezi care se antrenează pentru această importantă competiție, a organizat pentru elevii lui un cantonament încă de la începutul lunii martie. A urmat apoi o serie de curse de control, în urma cărora și-au asigurat selecționarea Desvages, Gougault, Labronille și Ducreux. Pentru prima dată în acest an echipa amatoare de ciclism a Franței se va prezenta la concurs cu o mașină-atelier și medic propriu.

Față de pregătirile pe care le fac nu numai reprezentativele pe care le-am amintit, dar și cele ale Italiei, Belgiei, R.D. Germane, Poloniei și altele, sarcina cicliștilor noștri este foarte grea. Dar, pregătirea lor ne dă dreptul să sperăm. Un răspuns sigur vom obține la capătul celei de a 15-a etape, în ziua de 23 mai, la Varșovia. Pînă atunci, le dorim cicliștilor romîni mult, mult succes.

G. ȘTEFĂNESCU

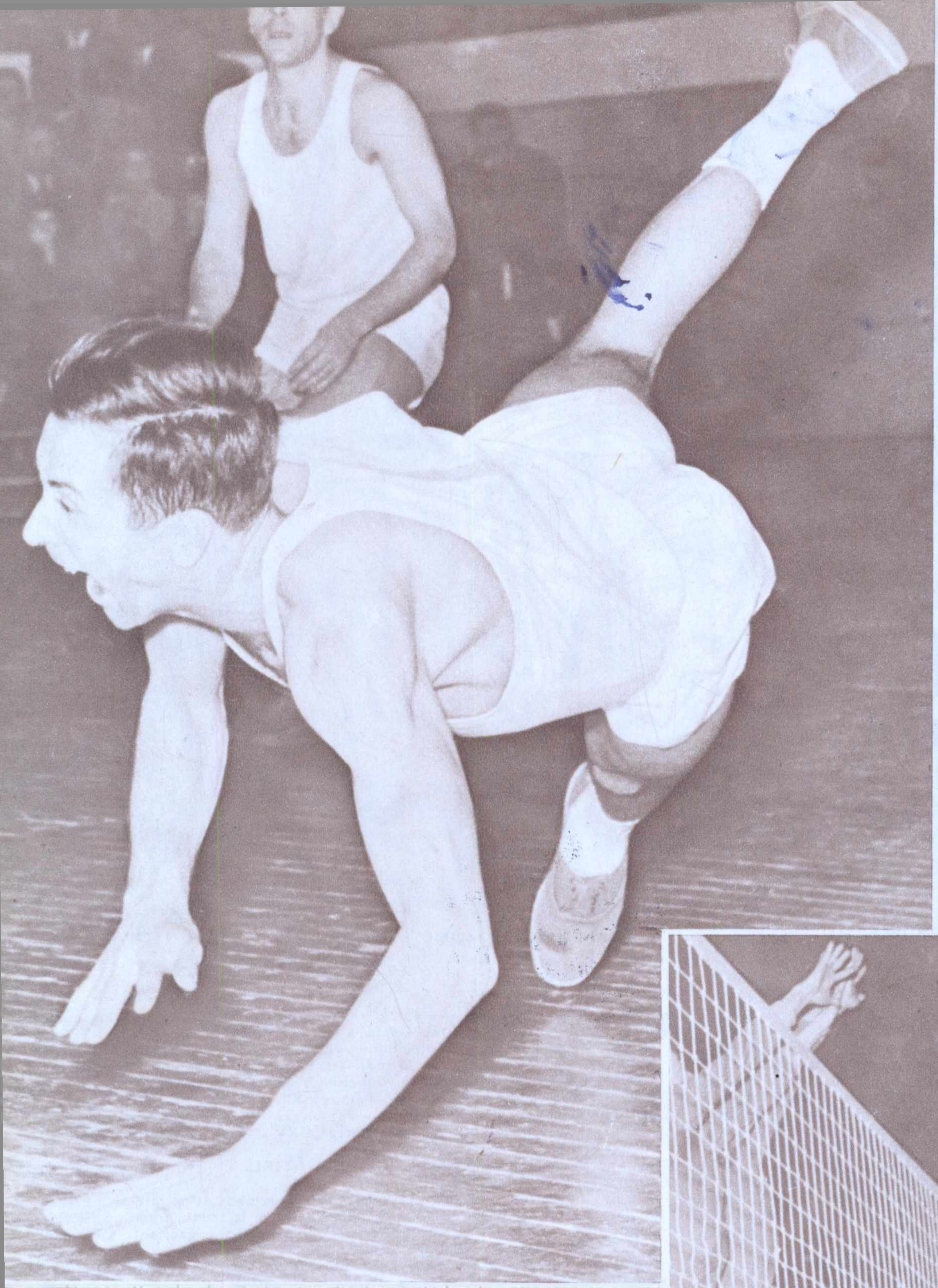
SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05, 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

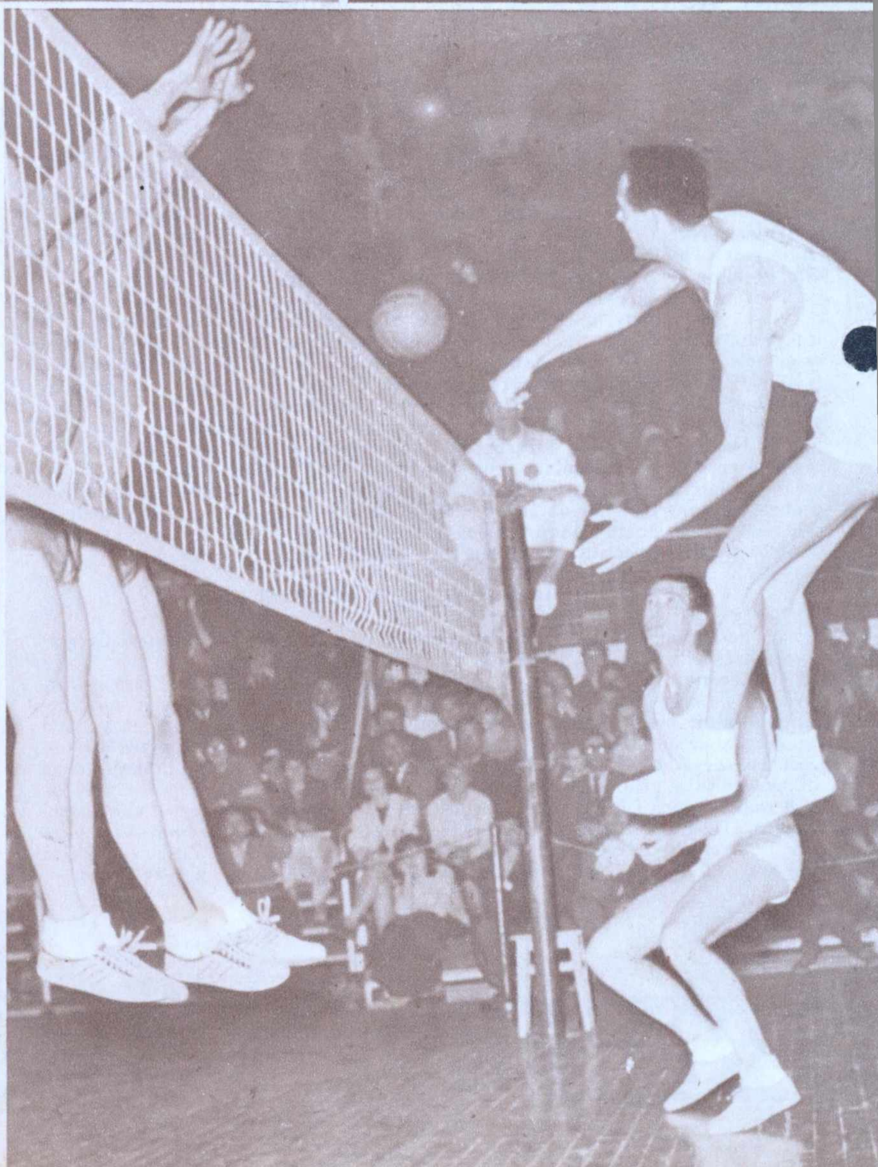
43.806

Lei 2,50

SPORT

După ce au eliminat pe Ţ.S.K.A., voleibaliştii Rapidului au învins la Bucureşti, în turul semifinalei C.C.E., cu 3—0 (11, 7, 10), pe campioana R.D. Germane, S. K. Leipzig, deţinătoarea din 1964 a trofeului. La ora cînd scriem aceste rînduri, partida retur de la Leipzig nu s-a jucat încă. Sperăm ca aceste două imagini ale victoriei să fie confirmate prin calificarea în finală.

Coperta noastră vă prezintă două dintre cele mai spectaculoase acţiuni realizate de campionii romîni pe parcursul întîlnirii din 14 aprilie. Fotografia de sus a fost luată o clipă după reuşita unei acrobatice intervenţii desfăşurate de Ferariu în defensivă, sub asistenţa grijulie a lui Plocon. În ilustraţia de jos — blocajul echipei germane respinge, dar în aut, «bomba» lui Grigorovici, al cărui atac îl dublează Costinescu.